

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 4 ΜΑΪΟΥ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΛΟ 52ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

“ΕΡΓΑΤΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ...”

άμοιροι και άβουλοι αντάμα;

και τους έξω. Μιλάμε πια για την “ηθική” των σημερινών αγώνων που αντικατοπτρίζει την “ηθική” της ίδιας της εργατικής τάξης.

Μιας τάξης διασπασμένης, κατακερματισμένης, συντηρητικής μα - πολύ πιο ανησυχητικά - παρακμασμένης στη συνείδηση. Η ηττοπάθεια που ούτως ή άλλως πλανιέται πάνω από την Ευρώπη (και όχι μόνο), η αχαλίνωτη επίθεση των αφεντικών και των κρατικών μηχανισμών που τα υπερασπίζονται φονικά, εντείνει και πολλαπλασιάζει το φαινόμενο. Η αλληλεπίδραση του ταξικού πολέμου που μοιάζει να έχει κηρυχθεί από τη μία μόνο μεριά, οδηγεί σε μια κοινωνία αναβάθμισης της εκμετάλλευσης και εξοστρακισμού του ανθρώπινου.

Ένας ζωντανός οργανισμός που δεν αναπτύσσεται, που αρνείται να εξελιχθεί, που τα κύτταρά του δεν αγωνίζονται για τη συνέχιση της ζωής, αργοπεθαίνει και περιμένει το τέλος. Γνήσιο τέκνο της μοιρολατρείας, δούλος του κισμέτ, της “άμοιρης” μοίρας του.

Η περιχαράκωσή του, ο φόβος του για τα πράγματα που έρχονται απειλητικά και πεινασμένα (σαν τα σαγόνια των αφεντάδων της γης που δεν κορέζονται με τίποτα την πείνα τους), γεννάει την άμυνα, όχι α-

πέναντι στον πραγματικό εχθρό - που αφ’ υψηλού παρακολουθεί τα θύματά του να αγωνίζονται επί ματαίω-, αλλά σε αυτούς που με μια πρώτη ματιά αποτελούν ό,τι επιβουλεύεται τα υποτιθέμενα προνόμιά του. Φαινόμενα ρατσισμού, μίσος και φόβος για τους μετανάστες και άλλους κολασμένους, κανένα ενδιαφέρον για τους ανέργους, τους απολυμένους, τους “αλλόθρησκους”, τους “αλλοεθνείς”. Όλοι εναντίον όλων. Ο καθένας για τον εαυτό του. Μια τάξη που έχει χωριστεί σε πολλές αντιμαχόμενες και μοναχικές ομαδοποιήσεις.

Βλέπουμε λοιπόν τα ακροδεξιά καθάρματα του Λεπέν να διαδηλώνουν για άλλη μια φορά ανήμερα την Πρωτομαγιά, τους μόνιμους οδοκαθαριστές του δήμου να πουλάνε τους συμβασιούχους συναδέλφους τους, τους εργαζόμενους στο Σκαραμαγκά να μην έχουν πάρει χαμπάρι ότι λίγα χιλιόμετρα μακρύτερα είναι η Ελευσίνα και το Πέραμα (και τανάπαλιν) και όλους μαζί να βρίζουν τους ξένους εργάτες που τους παίρνουν τις δουλειές.

Όλα αυτά μπορεί να είναι κατανοήσιμα, αλλά με κανέναν τρόπο δεν μπορεί να γίνουν αποδεκτά. Και όσο για τα φαινόμενα άσκησης βίας

από την πλευρά των εργαζομένων, αυτό από μόνο του δε σημαίνει τίποτα, αν δε συνοδεύεται από μια διαφορετική ηθική αγώνα και ταξικής συνείδησης.

Πάει λοιπόν! Αλλάξανε τα πράγματα. Η εργατική τάξη δεν είναι αυτό που ήταν. Οι αναρχικοί -κομμάτι του συνολικότερου αγώνα- δεν πρέπει να μένουν προσκολλημένοι σε μεθόδους και σχήματα που δεν ισχύουν πια. Με τις αντιφάσεις των καιρών που αλλάζουν, ερήμην των ανθρώπων πολλές φορές, χωρίς ναρκισσισμό ας ανακαλύψουμε -τουλάχιστον για το χώρο της εργασίας- ποιοι είναι αυτοί που απευθυνόμαστε. Και με ποιους τρόπους -ένα κομμάτι τους και μεις- θα αγωνιστούμε για κάτι καλύτερο. Με γνώμονα και οδηγό τις απελευθερωτικές αξίες της αλληλοβοήθειας, της αξιοπρέπειας και της αντιεξουσίας και όσο το παλιό συνυπάρχει με το καινούργιο που αγωνίζεται να βγει στο προσκήνιο, τουλάχιστον ας τελειώνουμε και ας ξεμπερδεύουμε με κάποιους μύθους, όχι διεκδικώντας το αδύνατο, αλλά αναζητώντας τους συμμάχους που υπάρχουν διάχυτοι ανάμεσα στους καταπιεσμένους.

A.K.

Από τα βουνά του μεξικάνικου νότου

Μια σειρά ανθρώπων του Ερυθρού Σταυρού να σχηματίζει κλοιό τριγύρω από το κτίριο όπου βρισκόταν η αντιπροσωπεία του Ζαπατιστικού Στρατού. Απέναντί τους παραταγμένοι, χαράζοντας ένα ακόμα παράλληλο ανθρώπινο κορδόνι, ινδιάνες με τα μωρά τους στην αγκαλιά, ινδιάνοι με τα ρούχα της δουλειάς ή με τις παραδοσιακές τους πολύχρωμες και κεντητές φορεσιές, και παιδάκια. Τελευταίος ο μονόχρωμος κλοιός των στρατιωτών. Που όση ώρα διαρκούσε η φρουρά τους στον χώρο του Σαν Αντρές, όπου γινόταν η συνάντηση κυβέρνησης - ζαπατίστας, άκουγαν τα megάφωνα να μεταδίδουν ύμνους και ευχές στις ντοπιολαλιές των ιθαγενών, αλλά και τραγούδια του τύπου “ήρθαν οι ζαπατίστας και κατατρόπωσαν το στρατό” και άλλα αντιμεξικανικά σε ρυθμούς λάτιν.

Μέσα στο κτίριο, η κυβέρνηση δεχόταν δριμύτατη κριτική και άκουγε να αμφισβητείται ακόμη και αυτή η κοινοβουλευτική δημοκρατία στις διεκδικήσεις των ομάδων πολιτών που ζητούσαν άμεση και συμμετοχική δημοκρατία, αυτονομία για τις περιοχές των ιθαγενών, ελευθερία και σεβασμό στα ανθρώπινα, κοινωνικά και ατομικά δικαιώματα, στον πολιτισμό και στους ιθαγενείς, ισονομία για τις μειοψηφίες που συνιστούν την μεξικάνικη κοινωνία.

Συνέχεια στη σελίδα 5

ΜΠΑΛΑΦΑΣ - ΧΑΜΝΤΑΝ

Όμηροι των αμερικάνων...

Ο αγώνας για την απελευθέρωση των δύο αγωνιστών είναι αγώνας ενάντια στις μεθοδεύσεις της δικαστικής χούντας και τις παρεμβάσεις του State Department.

Σελ. 2

INTERNET

Πραγματικός κίνδυνος;

Είναι απαραίτητο να διασφαλιστεί η ανεξαρτησία του δικτύου παράλληλα με την απόλυτη ελευθερία έκφρασης μέσω αυτού.

Σελ. 8

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ν.Α.

★ Επιτυχίες αναγνωρίζουν οι αμερικάνοι στην φετινή τους έκθεση για την τρομοκρατία στην ελληνική κυβέρνηση που, ως πιστό σκυλί, ακολούθησε επιγραμματικά τις διαταγές του μεγάλου αφεντικού. Βέβαια, το μεγάλο αφεντικό δεν είναι αρκετά ικανοποιημένο και ζητά σκληρότερα μέτρα για την τρομοκρατία και ποινικές διώξεις. Καινούριος αντιτρομοκρατικός νόμος μας μυρίζει.

★ Στις αντιτρομοκρατικές επιτυχίες συμπεριλαμβάνεται και η 10ετής καταδίκη του Γιώργου Μπαλάφα.

★ Όπως συμπτωματικά η δίκη του Γ.Μπαλάφα συμπίπτει με τις παρεμβάσεις των αμερικάνων και πάλι όλος συμπτωματικά απορρίφτηκε το αίτημα του για ενιαία δίκη.

★ 10 δις πληρώνουμε κάθε χρόνο για να νοιώθουν ασφαλή τα αφεντικά μας, 2.500 μπάτσοι-μπράβοι προστατεύουν τα "υψηλά" ιστάμενα πρόσωπα από τυχόν τρομοκρατικές ενέργειες. Έχουν γνώση των πράξεων τους γι' αυτό και νοιώθουν την ανάγκη για προστασία. Αλλά εμείς δεν έχουμε καμία διάθεση να καλύψουμε (έστω και οικονομικά) τις ανασφάλειες τους, αντιθέτως θέλουμε να τις εντείνουμε.

★ Κατά τ' άλλα όμως, πρέπει να συνεχιστεί η πολιτική της λιτότητας για να ορθοποδήσει η οικονομία. Επιβάλλονται οι μισθοί πείνας, οι συντάξεις φιλοδωρήματα.

★ Πρωτομαγιά '96. Μουσικές εκδηλώσεις, ακατάσχετη λογοδιάρροια από εργατοπατέρες. Έτσι θεώρησαν οι συνδικαλιστές ότι πρέπει να τιμούνται οι μεγάλες εξεγέρσεις και με παρόμοιους τρόπους να διεκδικούν και ν' αγωνίζονται.

★ Ευτυχώς που κάπου αλλού (Ιστανμπούλ, Ζυρίχη, Βερολίνο), κάποιοι άλλοι, επιλέγουν να "γιορτάσουν" με καλύτερο τρόπο την Πρωτομαγιά και να αποδείξουν ότι οι εξεγέρσεις δεν ανήκουν μόνο στα μουσεία της ιστορίας, έστω κι αν αντιμετωπίζουν έτσι το πραγματικό πρόσωπο της εξουσίας.

★ Και η είδηση της βδομάδας: Συνελήφθη αστυνομικό όργανο να διακινεί κλεμμένα αυτοκίνητα. Χωρίς σχόλια.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΦΑΣ - ΜΩΧΑΜΕΤ ΧΑΜΝΤΑΝ

Να απελευθερωθούν τώρα!

"...Ο αρνηθείς δεν μετανιώνει.
Αν ρωτούνταν πάλι,
όχι θα ξανάλεγε.
Κι όμως τον καταβάλλει
εκείνο το όχι -το σωστό-
εις όλην την ζωή του"

30 Μαΐου 1988. Ο Παλαιστίνος αγωνιστής Μ. Χαμντάν συλλαμβάνεται στην Ελλάδα, με εντολή των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών και ζητείται η έκδοσή του στις Η.Π.Α. Στόχος τους είναι η συκοφάντηση της εξέγερσης της Ιντιφάντα στα κατεχόμενα, από το Ισραήλ, εδάφη.

Οι έντονες πιέσεις των Αμερικάνων στις κυβερνήσεις του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και στη συγκυβέρνηση Τζαννετάκη να εκδοθεί στις Η.Π.Α., συναντά την αντίσταση ενός ισχυρού κινήματος αλληλεγγύης, που με εκδηλώσεις, διαδηλώσεις και κατάληψη του Υπουργείου Δικαιοσύνης ξεσκεπάζει όσους επιχειρούν να δώσουν τον Παλαιστίνιο αγωνιστή στα χέρια των Αμερικανών και εμποδίζει την έκδοσή του. Ο Μ. Χαμντάν τελικά, δικάζεται στην Ελλάδα με συνοπτικές διαδικασίες και μάρτυρες κατηγορίας τους αμερικανούς πράκτορες του FBI. Εκτοτε παραμένει για οκτώ χρόνια στις ελληνικές φυλακές. Τον Ιούνιο συμπληρώνει τα 3/5 της ποινής του. Σε πρόσφατο μήνυμά του από τις φυλακές δηλώνει: "Η παράταση της αδικίας σε βάρος μου προβάλλει σαν αυτό που πραγματικά είναι, υποταγή στις πιέσεις και τους εκβιασμούς που οι Η.Π.Α. χρησιμοποιούν για να παρατείνουν την κράτησή μου".

Ήρθε λοιπόν η ώρα να εκφραστεί και πάλι η αλληλεγγύη στον Παλαιστίνιο αγωνιστή. Να μην αφήσουμε τους Αμερικανούς να τον εξοντώσουν, κρατώντας τον όμηρο στις ελληνικές φυλακές.

Φτάνει πια! Λευτεριά τώρα

7 Νοεμβρίου 1995. Ο Γιώργος Μπαλάφας καταδικάζεται σε δέκα χρόνια φυλάκιση για την κατασκευ-

σμένη από την ασφάλεια και τις αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες γιάφκα της οδού Καλαμά. Ενώ έχει ήδη δικαστεί και αθωωθεί για είκοσι κακουργήματα από το Μεικτό Ορκωτό Δικαστήριο για πράξεις που συνδέονται άμεσα με τα φερόμενα ως ευρήματα στη "γιάφκα Καλαμά".

Ο Γ. Μπαλάφας στο δικαστήριο δηλώνει ότι οι δικαστές βρίσκονται σε διατεταγμένη υπηρέρεια και καταγγέλλει ότι πίσω από την απόφαση βρίσκονται τα αφεντικά τους στις Η.Π.Α. Φυλακισμένος συνεχίζει να ζητά μια τίμια δίκη. Ζητά να συνεκδικαστούν όλες οι υποθέσεις του, ώστε να αποδείξει πως κατασκευάστηκαν όλες οι κατηγορίες. Το αίτημα του αυτό απορρίπτεται.

**Όχι στην εξόντωση του.
Λευτεριά τώρα.**

Να αντισταθούμε λοιπόν, στην κρατική καταστολή, στις μεθοδεύσεις της δικαστικής χούντας, στις παρεμβάσεις των Αμερικανών και στα σχέδια τους να καθυποτάξουν την ελληνική κοινωνία, να ισοπεδώσουν τις εστίες αντίστασης, να τρομοκρατήσουν όσους αγωνίζονται.

Δεν είναι μακριά η καταπάτηση του ασύλου, η είσοδος των ΜΑΤ στο Πολυτεχνείο και η καταδίκη των συλληφθέντων καταληψιών σε σαράντα μήνες χωρίς αναστολή, αμέσως μετά τις δημόσιες δηλώσεις του αρχηγού του ιερατείου του Αρείου Πάγου Β. Κόκκινου, για παραδειγματική τιμωρία τους.

Δεν είναι μακριά η καταδίκη του Γ. Μπαλάφα, προϊόν συνεχών παρεμβάσεων του αμερικάνικου παράγοντα και της δικαστικής χούντας (επί πληξη του State Derartement στην ελληνική κυβέρνηση για την αθωωτική απόφαση στην πρώτη μεγάλη δίκη και την αποφυλάκιση του, επίσκεψη του πρεσβευτή των Η.Π.Α. στην Ελλάδα στον Υπουργό Δικαιοσύνης, εμφανής και έντονη παρουσία Αμερικανών παρατηρητών στη δεύτερη δίκη, ανοιχτή συνεργασία του προέ-

δρου του δικαστηρίου Μαυρογένη με συμμορίες της "αντιτρομοκρατικής" υπηρεσίας της Ασφάλειας προκειμένου να εξασφαλισθεί αυτή τη φορά η καταδίκη του).

Δεν είναι μακριά ο προσδιορισμός χωριστών δικών για το Γ. Μπαλάφα αμέσως μετά τις δηλώσεις του Β. Κόκκινου "περί εκκρεμών υποθέσεων" και "ανάγκης επανεξέτασης της επιείκειας της πολιτείας προς τους τρομοκράτες" αποδεικνύοντας έτσι ότι οι δηλώσεις του αυτές στρέφονταν ευθέως σε βάρος του Γ. Μπαλάφα.

Δεν είναι μακριά οι πιέσεις των αμερικάνων πρακτόρων του FBI να εξασφαλίσουν την παραμονή του Μ. Χαμντάν στις ελληνικές φυλακές, αν και δικαιούται πλέον να αποφυλακιστεί.

Συνεχίζουμε τις κινητοποιήσεις

για την απελευθέρωση των Γ. Μπαλάφα και Μ. Χαμντάν.

Αγωνιζόμαστε ενάντια *στην κρατική καταστολή
*στις μεθοδεύσεις της δικαστικής χούντας
*στις παρεμβάσεις των Αμερικανών

Καλούμε στις 23 Μάη, 5μ.μ. στην πλατεία Κλαυθμώνος σε συγκέντρωση - συναυλία
ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΕΚΕΙ!
Η αμερικάνικη πρεσβεία δεν είναι μακριά...

(Προκήρυξη που κυκλοφόρησε στην Αθήνα από την Επιτροπή Αλληλεγγύης)

Πρωτομαγιά στην Τουρκία

Το ανατρεπτικό κίνημα που ξαναφουντώνει στην Τουρκία, πλήρωσε πάλι με αίμα τον αγώνα του. Η προσπάθεια ένταξης μιας μερίδας της αστικής τάξης της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η προσπάθεια μιας άλλης μερίδας στην ένταξή της στον ισλαμικό κόσμο και η πάλη του κινήματος αυτού για μια άλλη κοινωνία, δημιουργεί και επιδιώκει συγκρούσεις. Το κουρδικό ζήτημα είναι το κατεξοχήν πρόβλημα κυρίως της στρατιωτικής, αλλά και της πολιτικής και οικονομικής ελίτ της Τουρκίας. Αλλά δεν είναι το μόνο.

Μετά την εξέγερση των Αλεβιτών με 27 νεκρούς, την εξέγερση των φυλακισμένων πολιτικών κρατούμενων -επίσημα με 5 νεκρούς- τις δεκάδες διάσπαρτες δολοφονίες, εξαφανίσεις και βασανιστήρια έρχονται να προστεθούν ακόμα 3 νεκροί στην επέτειο (για τρίτη χρονιά "νόμμη") της φετινής πρωτομαγιάς.

Το όποιο έλλειμμα αστικής δημοκρατίας στην Τουρκία δεν μπορεί ούτε να δικαιολογήσει, πόσο μάλλον να αφήσει να ξεχαστεί το αίμα που κυλάει... Με πραγματικό αίσθημα ιστορικής ευθύνης και διεθνισμού είμαστε αλληλέγγυοι στο αγώνα του τουρκικού ανατρεπτικού κινήματος.

Αυτοί οι νεκροί είναι και δικοί μας...

Εκδηλώσεις

Διήμερη Πανελλαδική Συνάντηση Προετοιμασίας διοργανώνεται αυτό το Σαββατοκύριακο στη Θεσσαλονίκη, από την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας, ενόψει της Πανευρωπαϊκής Συνάντησης του Βερολίνου "Ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό, Για την Ανθρωπότητα" (30 Μάη-2 Ιούνη), και της Διεπαιρωτικής Συνάντησης στην Chiapas του Μεξικού (τον Αύγουστο).

★ Το Σάββατο 4 Μάη, στις 11.30 το πρωί, θα συζητηθούν οι οικονομικές όψεις του πώς ζεις υπό το νεοφιλελευθερισμό, πώς αντιστέκεσαι, πώς αγωνίζεσαι και προτάσεις αγώνα εναντίον του και για την ανθρωπότητα. Στις 6.00 το απόγευμα θα συζητηθούν οι πολιτικές όψεις του θέματος.

★ Την Κυριακή 5 Μάη, στις 1.00, οι κοινωνικές όψεις και το απόγευμα στις 6.00 οι πολιτιστικές όψεις. Όλες οι συζητήσεις θα γίνουν στο αμφιθέατρο της Φυσικομαθηματικής Σχολής.

Διήμερο εκδηλώσεων με θέμα ΙΣΠΑΝΙΑ 1936 πραγματοποιείται στο Κοινωνικό Κέντρο Πάτρας (Τσαμαδού 38):

★ Την Τρίτη 7 Μαΐου, 8.00 μ.μ. ξεκινούν οι εκδηλώσεις με την εισήγηση του Κ.Κ.Π. "Τα προτάγματα της Ισπανικής Επανάστασης" και με τις εισηγήσεις του Δημ. Λιβιεράτου "Το ιστορικό πλαίσιο της επανάστασης" και "Ελληνες εθελοντές στην Ισπανία".

★ Την Τετάρτη 8 Μαΐου, 7.00 μ.μ. θα γίνει συζήτηση με θέμα "Οι κοινωνικές κατακτήσεις της Ισπανικής Επανάστασης". Θα ακολουθήσει συναυλία με τους ΩΧΡΑ ΣΠΕΙΡΟΧΑΙΤΗ.

★ Την Πέμπτη 9 Μαΐου, στο Αυτόνομο Στέκι Κοζάνης θα πραγματοποιηθεί εκδήλωση για τα 60 χρόνια από την εργατική εξέγερση του Μάη του '36, στη Θεσσαλονίκη. Θα μιλήσει ο Γιάννης Ταμτάκος, αγωνιστής που διώχτηκε ως υπαίτιος της εξέγερσης.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλε Καφε, Ανω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Θα 'θελα να αναφερθώ στο πρωτοσέλιδο άρθρο του 50ου φύλλου της εφημερίδας, το οποίο με αφορμή τα γεγονότα του Καίρου και τους 18 δολοφονημένους συμπατριώτες μας ασχολήθηκε με το ζήτημα του "ισλαμικού φονταμενταλισμού".

Πρώτα απ' όλα καταπατήσατε με ένα θέμα, και μάλιστα με τη μορφή κύριου άρθρου, χωρίς συγχρόνως σ' αυτό το κείμενο αλλά ούτε καν στα σχόλια της εφημερίδας να αγγίξετε την "άλλη" σφαγή στο Λίβανο από το επίσημο κράτος του Ισραήλ. Τις ίδιες μέρες 150 πρόσφυγες σε στρατόπεδο του ΟΗΕ διαμελίζονται από τη δυτική τεχνολογία διαμέσου ισραηλινού στρατού. Προφανώς πιεσμένοι απ' το άγχος της παρακολούθησης της επικαιρότητας -σημαντικό σφάλμα για ανατρεπτικό έντυπο- και της ανάγκης για απάντηση σύμφωνα με τους "ρυθμούς" που καθορίζουν τα αστικά ΜΜΕ, αλλά και εξαιτίας οργανωτικών προβλημάτων που σχετίζονται με το εγχείρημα έκδοσης εβδομαδιαίας εφημερίδας -που οδηγεί, "ελλείψει χρόνου" ακόμα και σε περιορισμό διαλόγου και συζητήσεων στο εσωτερικό της για όλα τα εκδοθέντα κείμενα- προς το παρόν ακυρώσατε στη μια πλευρά. Σ' αυτή τη πλευρά που συγκίνησε και ταρακούνησε τη δύση και το θρησκευτικό μας συναίσθημα.

Σαφώς όμως, δεν παραμένετε στην περιγραφή γεγονότων αλλά προχωράτε και στην "κριτική ανάλυση" του ισλαμικού κινήματος εμφανίζοντας πτυχές επικίνδυνων ομοιοτήτων με σχετικά άρθρα στον προπαγανδιστικό αστικό "τύπο". Έχοντας επίγνωση της επιρροής που ασκείτε σε συνειδήσεις είναι ανησυχητικό να πριμοδοτείτε και εσείς με τον τρόπο σας την τρομοκρατία της Δύσης, η οποία έχοντας πλέον χάσει τη Σοβιετική απειλή προσαρθεί απεγνωσμένα μέσω των γνωστών μηχανισμών να στήσει μια νέα απειλή, αυτή του ισλαμισμού. Η εικόνα των φυλήσυχων Αράβων -αγροτών της δεκαετίας του '40 που καθίστανε και τους διώξετε χωρίς αντίσταση οι Ισραηλίτες- οπότε τι να πράξουν και οι Δυτικοί σύμμαχοι, αφού ούτε οι ίδιοι δεν αντιδράσανε- έχει αλλάξει πλέον εδώ και δεκαετίες, απ' τη στιγμή που αρχίσανε να εναντιώνονται στη εξόντωση τους και έχει γίνει η γνωστή καραμέλα με τους αιμοσταγείς φανατικούς δολοφόνους του Κορανίου. Αυτή η εικόνα ας μην ξεχνάμε πως είναι α-

παραίτητη απ' τη στιγμή που εμφανίζεται σαν ο εξωτερικός εχθρός της Δύσης, ο οποίος έχει διεισδύσει και στο εσωτερικό της, προκειμένου να αποσπά τη συναίνεση της κοινωνίας και να επιβάλλει "δικαιολογημένη" κρατική τρομοκρατία εντός και εκτός συνόρων. Όπως απαραίτητη είναι και για τα δυτικοφιλή Αραβικά καθεστώτα όπου εξολοθρεύουν χιλιάδες αντιστεκόμενους.

Χρειάζεται να απαγκιστρωθούμε από τους δυτικούς ιδεολογικούς ιμπεριαλισμούς που θέλουν αποκλειστικά την κοινωνικοπολιτική δράση να σχηματιστεί σε "δεξιά" ή "αριστερή" ή "εναλλακτική" ή "αυτόνομη" ή "αναρχική" κλπ. Πιθανόν να υπάρχουν και άλλες μορφές όπως έχουν δείξει ιστορικά τα γεγονότα π.χ. με τους "φανατικούς μουσουλμάνους" τους Μαύρους Πάνθηρες ή ακόμα και με το "φιλοναζιστικό" ινδικό κίνημα ανεξαρτησίας εναντίον των Αγγλων κατά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Αν τελικά δεν μπορούμε να το καταλάβουμε αυτό ίσως τότε ως αναπόσπαστο κομμάτι της Δύσης, του οποίου η εθνική ηγεσία θαυμάζει έμπρακτα την ισραηλινή αστυνομία και στρατό -Παπαθεμελής και Αρσένης αντίστοιχα- να αξίζουμε την εχθρική συμπεριφορά των μουσουλμάνων, αφού τα όποια θετικά δείγματα προς αυτούς

τους λαούς στο παρελθόν εξανεμίζονται με την προσκόλλησή μας και εξυπηρέτησή της Δύσης.

Αν θεωρούμε εαυτούς άτομα σε εγρήγορση και διορατικά δεν μπορούμε παρά να διακρίνουμε στο περιεχόμενο αυτό ρεύμα του "ισλαμικού φονταμενταλισμού" μια κίνηση κοινωνικής διαμαρτυρίας ενάντια στην καθεστηκυία τάξη. Ο καπιταλισμός κατά τη διαδικασία της παγκόσμιας αναδιάρθρωσής τους στοχεύει βασικά στο σπάσιμο των συλλογικοτήτων και όποιων συνεκτικών κοινωνικών δεσμών, προωθώντας τον εξατομικευμένο υπήκοο. Σε ορισμένες περιοχές και κοινωνικούς χώρους οι οποίοι εξαρθώνονται δημιουργείται μια αντίστοιχη σ' αυτή την εξέλιξη η οποία ενοποιείται κάτω απ' την ομπρέλα του Ισλάμ αναζητώντας μια

συλλογική ταυτότητα. Αυτή η συλλογική ταυτότητα βασίζεται σε πραγματικές υλικές συνθήκες, βαπτιζόμενη βεβαίως στη θρησκεία, η οποία όμως εγείρει εμπόδια στην προσπάθεια των καπιταλιστών να τεμαχίσουν το κοινωνικό γίγνεσθαι ανάλογα με τις επιδιώξεις και τα συμφέροντά τους. Επίσης τα τυφλά χτυπήματα "αθών τουριστών" τελικά συσχετίζονται άμεσα με το σμποτάζ της παραγωγικής διαδικασίας, που τόσο ευαγγελίζονται αρκετοί από εμάς. Ο τουρισμός στην περιφέρεια αποτελεί βασικό τομέα της παραγωγής, ο οποίος αποτελεί στόχο κοινωνικών κομματιών που είναι έξω απ' αυτή (όπως αυτοί που διαμένουν στις φτωχογειτονιές του Καίρου ή στην Άνω Αίγυπτο ή /και οι κούρδοι στην Τουρκία). Ας είμαστε δυστυχώς ή ευτυχώς προετοιμασμένοι για νέο "αθώο" αίμα στο βωμό της τουριστικής βιομηχανίας.

Σίγουρα υπάρχουν αρκετά "αντιδημοκρατικά-αντιανθρώπινα-εξουσιαστικά" κενά εντός των ισλαμιστών, τα οποία σκοπίμως διογκώνονται απ' τη δύση, αλλά ας μην ξεχνάμε πως μέσα σ' αυτό το ρεύμα υπάρχουν πολλές τάσεις και μεγάλες διαφοροποιήσεις και αξιόλογες μερίδες με πραγματικά "αντιεξουσιαστικά" ανοίγματα που αξιώνουν αλληλεγ-

βο επικράτησης των ισλαμιστών, γεγονός που ενισχύει η Δύση, η οποία όπως σε όλα άλλωστε έχει δύο μέτρα και σταθμά για "δημοκρατικές διαδικασίες" και "ανθρώπινα δικαιώματα".

Υπενθυμίζω ότι σε προηγούμενες αναλύσεις που έχουν παρουσιαστεί στο "Αλφα" έχει γίνει παραδεκτό ότι αυτή τη στιγμή τουλάχιστον στη Μέση Ανατολή παράγοντας ανασχεσης της Pax Americana και της διαδικασίας ειρηνεύουσας-υποταγής καθώς και του γενικού "μειοδότη" των Παλαιστινίων, Αραφάτ, δεν είναι άλλοι απ' τους Ισλαμιστές της Χεζμπολάχ και άλλων οργανώσεων, είτε μας αρέσει είτε όχι. Υπενθυμίζω ακόμα το γεγονός της συνεργασίας τροτσιστών και τροτσικιστριών με τους "φαλλοκράτες" μουσουλμάνους στην Αλγερία.

Ας μην γελιόμαστε και ας βάλουμε σε μια τάξη τα ανθρωπιστικά μας κριτήρια και ευαισθησία. Ας προσπαθήσουμε να μην είναι υπό διαπραγμάτευση ανάλογα με τα συμφέροντα των ΜΜΕ. Ας εναντιωθούμε στη συντονισμένη προπαγάνδα των τελευταίων ημερών να αγκαλιάσουμε ακόμα περισσότερο τη μαμά-Αμερική και την Ευρωπαϊκή Ένωση καθώς: "οι φίλοι Άραβες μας σκοτώνουν και οι σύμμαχοι Σέρβοι μας ξεπουλάνε".

Αν οι εκτελεστές ήταν αριστεροί-αναρχικοί ή αν τα "αθώα θύματα" ισραηλινοί-αμερικάνοι, στρατοκράτες-χρηματιστές, θα θεωρούνταν τότε απλώς μέρος ενός πολέμου και τίποτε άλλο ή και τότε θα καταδικάζαμε τον αναρχικό φανατισμό;

Όσο προσπαθούμε να προσαρμοστούμε, να καλούψουμε την κοινωνική πραγματικότητα στις επαναστατικές μας ονειρώξεις αδυνατούμε να κατανοήσουμε και συνεπώς να παρήκουμε. Η ιστορία δεν κινείται με ευχολόγια και εύκολες "κριτικές" όσων δεν προσαρμόζονται σε εμάς. Γιατί θα έπρεπε άλλωστε; Μόνο αν διακρίνουμε τα ανατρεπτικά στοιχεία σ' αυτά τα κινήματα με τις σαφείς αντιιμπεριαλιστικές διαθέσεις και τις εν δυνάμει αντικαπιταλιστικές πρακτικές και μπορέσουμε να τα αξιοποιήσουμε, θα έχουμε κάθε δικαίωμα να τα κριτικάρουμε. Η απ' υψηλού και απομακρυσμένη, όχι μόνο γεωγραφικά αλλά κυρίως κοινωνικά, κριτική, σε οδηγεί στην κοινωνική απομόνωση.

Π. Αθήνα

Με αφορμή το παραπάνω γράμμα θα θέλαμε να ξεκαθαρίσουμε ορισμένα πράγματα:

1. Είναι γεγονός ότι το εν λόγω πρωτοσέλιδο κείμενο έπιασε μόνο τη μια πλευρά, και με αυτήν την έννοια ήταν ελλιπές. Πρέπει να γίνει ξεκάθαρο όμως, ότι στόχος μας δεν είναι να προσεγγίζουμε εξαντλητικά -σε βάθος και σε πλάτος- το κάθε ζήτημα (Ούτε θα μπορούσαμε άλλωστε, στο ρυθμό που επιβάλλει η έκδοση εβδομαδιαίας εφημερίδας, αλλά και βάσει του χαρακτήρα της). Είναι γεγονός ότι κάποια από τα κείμενα μας είναι ελλιπή, όπως και το ότι με πολλά ζητήματα δεν καταπιανόμαστε καν. Και σίγουρα είναι στο χέρι του κάθε ενεργητικού αναγνώστη να παρέμβει στην διαδικασία έκδοσης της εφημερίδας εμπλουτίζοντας την.

2. Το ΑΛΦΑ με τον εβδομαδιαίο χαρακτήρα του και με κεντρικό άξονα την αντιπληροφόρηση, είναι επόμενο να ισορροπεί, όσον αφορά την επιλογή του πρωτοσέλιδου θέματος, μεταξύ ζητημάτων που θέλουμε και μπορούμε να αναδείξουμε (βλ. πρωτοσέλιδα ενάντια στην καταστολή, για τους Ζαπατίστας κ.α.) και ζητημάτων που γίνονται κυρίαρχα μέσα απ' τη μονοκρατορία των ΜΜΕ και που κατά τη γνώμη μας πρέπει να απαντηθούν (στο βαθμό των δυνατοτήτων μας).

3. Σαν αναρχική εφημερίδα προσπαθούμε να στεκόμαστε αλληλέγγυοι σε κινήσεις και κινήματα, σ' όλον τον κόσμο, που ο αγώνας τους εμπεριέχει σαφή κοινωνικά απελευθερωτικά χαρακτηριστικά, όπως τα αντιλαμβανόμαστε με την υποκειμενικότητα της κρίσης μας. Και τέτοια στοιχεία σίγουρα δεν τα αντιλαμβανόμαστε ως κυρίαρχα στο ισλαμικό κίνημα (παραπέμποντας στα κατά καιρούς σχετικά κείμενα που δημοσιεύσαμε). Ούτε, βέβαια από μόνος του ο αντιαμερικανικός-αντικαπιταλιστικός χαρακτήρας είναι αρκετός (ο εχθρός του εχθρού μου, δεν είναι υποχρεωτικά φίλος μου).

Συντακτική Συνέλευση

Αλφα Αθήνας

Κυκλοφόρησαν...

★ "Οδηγίες Για Ν' Αλλάξεις Τον Κόσμο" - Σημειώσεις του Subcomandante Insurgente Marcos, 1984-'89.

"...Δεν μπορείς να δείξεις το δρόμο προς την ελευθερία, μπορείς μονάχα να τον βαδίσεις γιατί κι η ίδια η λέξη "ελευθερία", αυτό σημαίνει: πέρασμα. Πέρασμα στην πλευρά της ζωής, πέρασμα στο ανθρώπινο, πέρασμα δηλαδή σε μια ατέλειωτη πορεία, μακριά απ' τη νεκρική ακινησία της αέναης κυκλοφορίας του χρήματος και τον παγωμένο χρόνο της εξουσίας. Μέσα σ' αυτό το πέρασμα οι "Οδηγίες Για Ν' Αλλάξεις Τον Κόσμο" μπορούν να αποκτήσουν νόημα. Το νόημα που θα τους δώσει για τον εαυτό του ο καθένας, που, όπως οι ζαπατίστας πορεύεται προς την ελευθερία.

Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας (από το εισαγωγικό σημείωμα της έκδοσης)

★ Μπροσούρα με τίτλο "Εξέγερση και Αναπαράσταση - η σημασία της εξέγερσης των Chicanos" από τις εκδόσεις Discordia. Πρόκειται για κείμενο που κυκλοφόρησε με την υπογραφή του Χ. Μαρκούζε το 1970, αλλά συγγραφέας της είναι ο μετακαταστασιακός Ron Rothbart. Για επικοινωνία: Τ.Θ. 31807, 10035 Αθήνα

★ Έκδοση της Ομάδας για την Αλληλεγγύη και την Αυτονομία με τίτλο "1886 Σικάγο - Ιστορία της Εργατικής Πρωτομαγιάς". Αποτελείται από δυο ενότητες: το ιστορικό του εργατικού κινήματος στο Σικάγο το 1886 και μια συνοπτική κριτική διαδρομή του εργατικού κινήματος ως σήμερα. Για επικοινωνία: εκδόσεις ΑΡΔΗΝ: Φυλής 88, 104 34 Αθήνα.

★ Το δεύτερο φύλλο από τη "Ναυτεργατική Συσπείρωση", όπου κυρίαρχο ζήτημα είναι η 4ήμερη απεργία των ναυτεργατών στο τέλος του περασμένου Ιούνη. Μοιραζόταν στη συγκέντρωση της Πρωτομαγιάς, στην Αθήνα. Για επικοινωνία: Τ.Θ. 80801, 185 10 Πειραιάς.

➔ Οι Οδηγίες Για Ν' Αλλάξεις Τον Κόσμο, το ημερολόγιο του ΑΛΦΑ, η μπροσούρα του Lusmore, η συλλογή φωτογραφιών και κειμένων της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας καθώς και η μπροσούρα για τη συνθήκη Σένγκεν, διατίθενται σε κεντρικά βιβλιοπωλεία σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, στο βιβλιοπωλείο της Villa Βαρβάρα (Κρίστου 7, πλ. Κουλέ Καφέ, Θεσσαλονίκη), στο Αυτόνομο Στέκι Καβάλας (Φιλίππου 46), στο Κοινωνικό Κέντρο Πάτρας (Τσαμαδού 38). Στέλνονται και ταχυδρομικά -με αντικαταβολή- με ένα τηλεφώνημα στα γραφεία του ΑΛΦΑ (Τετάρτη και Πέμπτη βράδυ στο 6458112).

Έχει ανοίχτει λογαριασμός για την οικονομική ενίσχυση του φυλακισμένου Θ. Τριανταφύλλη. Ο αριθμός είναι: 0340101267025, στην Αγροτική Τράπεζα.

Υπενθυμίζουμε ότι ο Τριανταφύλλης καταδικάστηκε πρόσφατα σε 6 χρόνια φυλάκιση για την κατάληψη του Πολυτεχνείου '90, ενώ η οικονομική του κατάσταση είναι άσχημη.

Η Επιτροπή Αλληλεγγύης στο Γιώργο Μπαλάφα έχει συνέλευση στην Αθήνα κάθε Δευτέρα στις 8 μ.μ. (Βαλτετσίου 35) και στη Θεσσαλονίκη κάθε Πέμπτη στις 9 μ.μ. (Φραγκίνη 5, Λουλουδάδικα - 2ος όροφος).

Αλφα

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 51

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ

ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟ-

ΠΟΥΛΟΥ 45

Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη

7.00-10.00μ.μ.

ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809

Τ.Κ. 100 35

ΑΘΗΝΑ

Τρομοκρατία και εκβιασμοί στο Μάκρο

Η πολυεθνική Μάκρο συνεχίζει τις γνωστές μεθόδους των αφεντικών, δηλαδή την τρομοκρατία και τους εκβιασμούς, απέναντι στις προσπάθειες για οργάνωση των εργαζομένων πανελλαδικά σε όλα τα αντίστοιχα καταστήματα.

Έτσι, μετά την παράνομη απόλυση του προέδρου του σωματείου στη Θεσσαλονίκη πριν από καιρό, σαν απάντηση από πλευράς εργοδοσίας στην προσπάθεια των εργαζομένων να ιδρύσουν πανελλαδικό σωματείο, ακολούθησαν νέα επεισόδια τρομοκράτησης των εργαζομένων, με αφορμή τις εκλογές στο

σωματείο.

Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι χάρη στην ενότητα και τις δυναμικές κινητοποιήσεις (παρά τις ασφυκτικές πιέσεις εργοδοτικών κύκλων) ανακλήθηκε η παράνομη απόλυση του προέδρου του σωματείου, που αποτελούσε την κορυφή του παγόβουνου. Στις πρόσφατες εκλογές, στη νέα επιχείρηση τρομοκράτησης, πρωταγωνίστησαν διευθυντικά στελέχη, εκβιάζοντας τους εργαζόμενους να ψηφίσουν το εργοδοτικό ψηφοδέλτιο. Έφτασαν μέχρι του σημείου με ευθύνη της συναινετικής πλειοψηφίας του διοικητικού συμβουλίου, να κλειδω-

θεί το γραφείο του σωματείου.

Στην Αθήνα, στα αντίστοιχα καταστήματα, η επιχείρηση χρησιμοποιεί τη μέθοδο των δίμηνων συμβάσεων, ώστε να μην έχουν κανένα δικαίωμα οι εργαζόμενοι. Οι εργαζόμενοι του Μάκρο Θεσσαλονίκης καταγγέλλουν την τρομοκρατία, τους εκβιασμούς και την καταπάτηση στοιχειωδών δικαιωμάτων.

Άλλο ένα δείγμα λοιπόν του τι αντιμετωπίζουν χιλιάδες άνθρωποι στους χώρους εργασίας, όπου πέρα απ' την αφάμαξη της δημιουργικότητας και της φαντασίας, το καθεστώς της μισθωτής σκλαβιάς, την αλλοτρίωση και την αφιέρωση

όλης της ενεργητικότητας στο αντικείμενο δουλειάς, αντιμετωπίζουν επιπλέον καθημερινά την τρομοκρατία και τους εκβιασμούς της εργοδοσίας και των παρατρεχάμενων της. Σήμερα μάλιστα, στα πλαίσια της ολομέτωπης επίθεσης κράτους και κεφαλαίου σε ευρύτερα στρώματα εργαζομένων-νεολαίων, στους χαλεπούς καιρούς του εργασιακού και κοινωνικού μεσαίωνα, της ελαστικοποίησης των εργασιακών σχέσεων και των σύγχρονων σκλαβοπάζαρων, η καταστολή στους χώρους εργασίας γίνεται αποτελεσματικότερη μέσω του μπαμπούλα της παρατεταμένης ανεργ-

γίας και της συνεχώς αβεβαιότητας και ανασφάλειας.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι η ενότητα, η αλληλεγγύη, η αντιεραρχική, αυτοοργανωμένη, αυτόνομη δράση, μακριά από γραφειοκράτες - κομματοσυνδικαλιστές (ταξικούς εχθρούς των εργαζομένων) και κάθε είδους διαμεσολαβητές, συμβάλλουν στο να πετύχουν και οι επιμέρους διεκδικητικοί αγώνες, αλλά και προετοιμάζουν το έδαφος για μια συνολικότερη αντιπαράθεση και ανατροπή.

Τ.Χ.

ΑΘΗΝΑ

ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Ο θεμέλιος λίθος του καπιταλισμού

Εκατοντάδες χρόνια τώρα, διαιωνίζεται μια σχέση μεταξύ ανθρώπου και κυριαρχεί στην κοινωνία ένα σύστημα το οποίο βασίζεται στις έννοιες της ιδιοκτησίας, της ανταγωνιστικής παραγωγικότητας, της ανθρωπίνης αλαζονείας, της ανταγωνιστικής παραγωγικότητας, της ανθρωπίνης αλαζονείας πάνω στη φύση και κυρίως της εκμετάλλευσης του δυνατότερου επάνω στους υπόλοιπους.

Κι αυτό που στη σημερινή μας εποχή προσδιορίζει την δύναμη δεν είναι τίποτα άλλο παρά η κατοχή της εξουσίας και το αναμφισβήτητο της αναγκαιότητας των νόμων των αφεντικών. Εχοντας εξασφαλίσει πρώτα την υποταγή και την αποδοχή του ρόλου της μεγαλύτερης μερίδας του πληθυσμού της εργατικής τάξης ως εκμεταλλευόμενης. Κάνουν τους εαυτούς τους πλουσιότερους από τον δικό μας μόχθο και εργασία και εξακολουθούν να μας κυβερνούν και να μας εξουσιάζουν.

Απαρχή πάντων κακών η μισθωτή εργασία καθώς ο χρόνος, ο κόπος και ο ιδρώτας μας εκπορευούνται και εξοντώνονται μέσα στα γρανάζια παραγωγής της βιομηχανίας του κέρδους κα του "υγιούς" ελεύθερου ανταγωνισμού. Τα μερίδια από τα κέρδη αυτά μοιρασμένα σαν σ' ένα

παιχνίδι στημένο σύμφωνα με τα συμφέροντα των αφεντικών. Το χρήμα και η εξουσία για αυτούς και εμάς, η εξουθένωση, η αφομοίωση, οι αρρώστιες και τα ατυχήματα. Ένας εργάτης νεκρός από "θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα" κάθε τέσσερις μέρες στην Ελλάδα είναι ο φόρος αίματος στο βωμό του καπιταλισμού. 82 εργάτες σκατεύονται καθημερινά από ατυχήματα σε εργασιακούς χώρους γιατί δεν υπάρχουν μετρα προστασίας, γιατί κοστίζουν οι προφυλάξεις, γιατί το αφεντικό βιάζεται να τελειώσει πιο γρήγορα το έργο, γιατί εξάλλου το κέρδος έχει μεγαλύτερη αξία από την ζωή του εργάτη. Και όλα τα παραπάνω είναι νούμερα και στατιστικές από επίσημα στοιχεία, είναι αριθμοί που για ταυτούς που τους συντασούν στα γραφεία της επιθεώρησης εργασίας και της ΓΣΕΕ δεν σημαίνουν τίποτα. Αλλά για εμάς είναι το αίμα των ταξικών αδερφών μας ελλήνων και μεταναστών εργατών και σίγουρα είναι τα πραγματικά νούμερα αλλά και ο πραγματικός πόνος είναι πολύ μεγαλύτερος για να καταμετρηθεί σε στοιχεία και πίνακες στατιστικών.

Την μισθωτή εργασία όμως οι εργάτες ποτέ δεν τη δέχτηκαν αδια-

μαρτύρητα. Στην ιστορία του εργατικού κινήματος είναι γεμάτες οι σελίδες του από τους αγώνες και την πάλη των εργατών/τριών για καλύτερη συνθήκη ζωής και εργασίας αλλά κυρίως για τον αγώνα ενάντια στα αφεντικά και το τερματισμό της μισθωτής δουλειάς.

Τίποτα δεν έχει αλλάξει, αλλά και τίποτα δεν είναι πια το ίδιο. Το εργατικό κίνημα στάθηκε αδύναμο αφού τις περισσότερες φορές άφησε να πλανευτεί από τις συνδικαλιστικές και κομματικές ηγεσίες και στάθηκε πλην συγκεκριμένων εξαιρέσεων (Ισπανία 36, Ουγγαρία 56, Μάης 68) ανίκανο να θέσει συγκεκριμένα και ζωτικά κοινωνικά ζητήματα σε πολιτική και κοινωνική διάσταση και έχασε με τον τρόπο αυτό τον δρόμο που θα σύνδεε την εργατική τάξη με το φάσμα του προλεταριάτου και των εκμεταλλευόμενων. Εγκλωβισμένο σε συντηρητικές λογικές και αυτό όχι τυχαία αλλά εσκεμμένα καθοδηγημένα προς αυτές από τους ανταπταστάτες ηγέτες συνδικαλιστές.

Η υπόθεση της κατάργησης της μισθωτής εργασίας δεν είναι υποθεση μόνο των εργατών αλλά όλης της κοινωνίας εάν θέλει να απελευθερωθεί από τα δεσμά της εκμετάλλευσης. Και ο κατακερματισμός και η σύγχυση είναι πάγιες μέθοδοι των αφεντικών για να μας εμποδίσουν να αναπτύσσουμε συνολική και συλλογική δράση εναντίον τους. Στην σημερινή εποχή νοιώθουμε αυτό να επιτυγχάνεται με τους ρυθμούς και εντάσεις που πνέουν σύμφωνα με τους ανέμους που επιβάλλει ο νεοφιλελευθερισμός. Η επίθεση των πολυεθνικών, η αναδιάρθρωση του καπιταλισμού, η παύση του κράτους πρόνοιας και ο νέος ρόλος της τεχνολογίας φέρνει την τάξη των εκμεταλλευόμενων σε όλο και πιο δυσώδη μοίρα και όλο πιο μπερδεμένη. Θέση όπου αναζητεί λύσεις και τρόπους μέσα από την εξατομίκευση και την υποταγή. Η ίδια η εργατική τάξη δέχεται άμεσα αυτή την επίθεση επάνω της. Οι νέες-μορφές εργασιακών σχέσεων εξυπηρετούν μόνο το αφεντικό, ο συνδικαλισμός και η κοινωνική ασφάλιση, ως τα τελευταία όπλα άμυνας των εργαζομένων, αλλοτριώνονται και εξαφανίζονται, η υποαπασχόληση ως εργασία φέρνει στην καθημερινότητα ενός νέου τύπου εργάτη εύπλαστου και αναδιαμορφωμένου έτσι ώστε να δουλεύει με πολύ λίγα χρήματα, χωρίς ασφάλιση για όσο θέλουν τα αφεντικά και χωρίς δικαιώματα ενώ η ανεργία θα παραμένει να είναι το φόβητρο και ο εκβιασμός για κάθε εργάτη ή εργάτρια.

Ε.Γ.

ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

Εργαζομένων ΗΛΠΑΠ (Τρόλει)
Πρωτομαγιά 1996

Δυστυχώς για ακόμη μια Πρωτομαγιά αντί να τιμούμε ταξικά και αγωνιστικά τους πεσόντες συντρόφους μας στο ΣΙΚΑΓΟ και αλλού, αντί να γίνεται απολογισμός των κατακτήσεων της εργατικής τάξης και να προγραμματίζουμε νέες, αντί να μετράμε τους αγώνες και τις νίκες που έχουν επιτευχθεί με περισσότερη συσπείρωση και ενότητα, αντί να μιλάμε για συντονισμό της δράσης μας με τους ανά τον κόσμο προλεταρίους συντρόφους μας, αντί να μιλάμε με περισσότερη ανθρωπιά και χαρά, μιλάμε με μεγαλύτερη θλίψη και μιζέρια, για περισσότερα θύματα των ιμπεριαλιστικών βρώμικών πολέμων που σπνουν οι καπιταλιστές έμποροι όπλων και εκτελούν οι υπηρέτες τους έμποροι της πολιτικής των κομμάτων και μηχανισμών τους. Άλλοι κομματικοί μηχανισμοί εμφανίζονται σαν ειδικοί σωτήρες του έθνους και της πατρίδας, άλλοι ειδικοί στο λίγο απ' όλα άλλοτε με εθνικό και άλλοτε με λαϊκό πρόσωπα δηλαδή και με εκμεταλλευτές και με τους εκμεταλλευόμενους και άλλοι ειδικοί επαγγελματίες πατέρες του κομματισμού και των λοιπών συμφερόντων που θέλουν την εν λευκώ εξουσιοδότηση μας για να χειρίζονται ερήμην μας τα ζητήματα μας και να κερδίζουν πόντους στην καπιταλιστική αγορά.

Όλοι όμως μαζί, μας θέλουν υπάκουους και φρόνιμα παιδιά τους, για να μπορούν ανενόχλητοι να κερδίζουν από τους κόπους μας και να μας χρεώνουν ευθύνες για περισσότερη δουλειά για το δήθεν καλό μας, μετατρέποντας έτσι το ταξικό μας καθήκον για αγώνες ενάντια στην εγκληματική κοινωνία της εκμετάλλευσης - καταπίεσης σε τυφλή εθνική στήριξη της καπιταλιστικής οικονομίας.

Όλοι μαζί επίσης, μας μιλάνε για οικονομική κρίση και μας καλούν να συμβάλουμε δουλεύοντας περισσότερο και αμειβόμενοι λιγότερο, χωρίς να δίνουν λογαριασμό που πηγαίνουν τα κέρδη από τη μεσιτεία με την άρχουσα τάξη.

Όλοι μαζί συμφωνούν στον κομματισμένο συνδικαλισμό με διαίρει και βασίλευε, με στημένους πρωτο-

παπάδες και κάθε είδους χαφιεδό-πουλους και αγωνίζονται να μετατρέψουν την πρωτομαγιά σε κομματικό-κρατική φέστα.

Ας είναι όμως βέβαιο πως δεν τέλειωσαν μαζί μας. Οι κλέφτες - ψεύτες και λωποδύτες δεν μπορούν για πάντα να χαίρονται και να κοιμούνται ήσυχοι γιατί οι μικρές αυτές αντιστάσεις πρέπει και μπορούν να ανατρέψουν αυτή την άθλια κατάσταση.

Συνάδελφοι, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε πως για τη σημερινή άθλια κατάσταση υπάρχουν ευθύνες και πρώτα σ' εμάς, που δεχόμαστε αυτοδιορισμένους παντογνώστες σωτήρες, που δεχόμαστε δεσποτικά - συγκεντρωτικά - ιεραρχικά μοντέλα οργάνωσης που μας επιβάλλουν και τα οποία πηγάζουν και αντλούν δύναμη από την κρατική ιδεολογία και την καπιταλιστική κυριαρχία.

Πρέπει επιτέλους να κατανοήσουμε πως τα διάφορα κέντρα απόφασης μακριά από εμάς, δεν δημιουργούν και αναπτύσσουν κινήματα, αντίθετα τα καπελώνουν, τα πνίγουν και τα καταστέλλουν.

Καλούμε τους εργαζομένους να παλέψουν για πραγματικό ταξικό - ασυμβίβαστο - επιθετικό και επαναστατικό κίνημα, έξω από τους κρατικούς θεσμούς και τις λογικές του που δημιουργείται μόνο με την καθημερινή δράση και ταξικούς αγώνες, για να σφυρηλατήσουμε την πραγματική ταξική ενότητα μέσα από την ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ και συντονισμό που αναπτύσσει την πρωτοβουλία, συμμετοχή, έλεγχο και ταξική συνείδηση.

Ζήτω η 1η ΜΑΗ

Ζήτω η εργατική τάξη

(από προκήρυξη που μοιράστηκε την Πρωτομαγιά)

1η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ:

Για μια Ανθρώπινη Κοινωνία Ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό

30 Μάη-2 Ιούνη, Βερολίνο

Το Γενάρη του '96 ο EZLN γνωστοποίησε την πρότασή του για πραγματοποίηση μιας Διεθνεύουσας Συνάντησης Για την Ανθρωπότητα κι Ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό, στις 27/7 με 3/8 στη Chiapas.

Η Συνάντηση θα πραγματοποιηθεί στη ζαπατιστική περιοχή με συμμετοχές από όλο τον κόσμο.

Ο EZLN πρότεινε προπαρασκευαστικές συναντήσεις σε κάθε ήπειρο, και συγκεκριμένα στην Αμερική στην κοινότητα Realidad της Chiapas, στην Αφρική σε άγνωστο ακόμα σημείο, στην Ωκεανία στο Σίδνεϊ, στην Ασία στο Τόκιο και στην Ευρώπη στο Βερολίνο.

Πώς ξεκίνησαν όλα...

Την 1η Γενάρη του 1994, το Μεξικό εντάχθηκε στη ζώνη ελευθέρου εμπορίου των ΗΠΑ και του Καναδά, μια αγορά 370.000.000 καταναλωτών. Την ίδια ημέρα, στη νοτιοανατολική πολιτεία του Μεξικού, την Chiapas, εξεγερμένοι ινδιάνοι κατέλαβαν πολλές πόλεις και κήρυξαν τον πόλεμο στην κυβέρνηση. Τότε, κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί τις συνέπειες εκείνης της εξέγερσης. Σήμερα, δύο χρόνια μετά, η κατάσταση στο Μεξικό έχει αλλάξει ριζικά. Η κυβέρνηση Zedillo βρίσκεται σε βαθιά κρίση από το Δεκέμβρη του '94 που σχηματίστηκε, ενώ η πολιτική επιρροή του EZLN έχει αυξηθεί. Οι ζαπατίστας, υπό στρατιωτικό κλοιό και απωθημένοι στα βόρεια της ζούγκλας Lacandona, έχουν θέσει σε κίνηση μια πολιτική μεταβολή που κλονίζει την πάνω από 60 χρόνια κυριαρχία του κυβερνητικού κόμματος, του PRI.

Η εξέγερση του EZLN δεν στο-

χεύει στη στρατιωτική κατάληψη της εξουσίας αλλά στην καταστροφή των κέντρων εξουσίας. Οι ζαπατίστας αναζητούν μια νέα πολιτική κουλτούρα, μια νέα πολιτική συνείδηση.

Ο EZLN έχει προτείνει τη δημιουργία στο Μεξικό μιας πλατειάς πολιτικής κίνησης αντίστασης στη μονοκομματική δικτατορία του PRI. Το συνδυαστικό στοιχείο αυτού του μετώπου βρίσκεται στην απορρίψη σε όλους τους τομείς της ζωής του νεοφιλελεύθερου σχεδίου εκσυγχρονισμού της κυριαρχίας, το οποίο παγώνει και οξύνει την κοινωνική ανισότητα. Στο Μεξικό, σύμφωνα με στοιχεία του ΟΗΕ, 40.000.000 άτομα ζούνε κάτω από τα όρια της φτώχειας.

Εμάς τι μας αφορά;

Το Ya Basta! (Φτάνει πια!) των ζαπατίστας είναι μια κήρυξη πολέμου ενάντια στο παγκόσμιο νεοφιλελεύθερο σχέδιο, οι επιπτώσεις του οποίου δεν είναι παντού οι ίδιες, ακολουθούν όμως την ίδια κεντρική ιδέα: οι άνθρωποι υπάρχουν για να εξυπηρετούν τα συμφέροντα κάποιων εταιρειών - όποιος δεν μπορεί να ενταχθεί στην παραγωγική διαδικασία ως εργατική δύναμη ή ως καταναλωτής εκτοπίζεται.

Είτε στην Ευρωπαϊκή Ένωση είτε στη Βορειοαμερικανική Ζώνη Ελευθέρου Εμπορίου (NAFTA), τα νεοφιλελεύθερα προγράμματα αφίνουν, αν και με διαφορετική σκληρότητα, βαθειά σημάδια: ιδιωτικοποιήσεις, αυξανόμενο κόστος διαβίωσης, μείωση των μισθών, περικοπές στην υγεία και την εκπαίδευση. Όλο και περισσότεροι άνθρωποι εκτοπίζονται στο περιθώριο της κοινωνίας, με ιδιαίτερες επιπτώσεις στη γυναίκες,

εξαιτίας της πατριαρχικής δομής της κυριαρχίας. Οι πολυεθνικές δρουν ανεξέλεγκτα, τη στιγμή που το ευρωπαϊκό φρούριο οχυρώνεται ενάντια στους μετανάστες.

Η πρόσκληση των ζαπατίστας για συμφωνία κοινής δράσης με μια πολιτική απελευθερωτική αλλά και απελευθερωμένη είναι συγχρόνως μια ευκαιρία διασύνδεσης της διεθνούς αλληλεγγύης με τους αγώνες στις χώρες μας. Η 1η Ευρωπαϊκή Συνάντηση για μια Ανθρώπινη Κοινωνία κι ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό δεν στοχεύει απλώς στη στήριξη του αγώνα των ζαπατίστας, αλλά στην ανάλυση των επιπτώσεων της νεοφιλελεύθερης πολιτικής και στην αναζήτηση συντονισμένης πολιτικής δράσης ενάντια στην παγκόσμια νέα τάξη.

Και έτσι συνεχίζονται...

Την ευθύνη για την προετοιμασία της 1ης Ευρωπαϊκής Συνάντησης τη φέρουν διάφορες ομάδες, πρωτοβουλίες και άτομα. Τα διάφορα ζητήματα θα συζητηθούν με τρεις κατευθυντήριες γραμμές: ανάλυση, μορφές αντίστασης και προοπτικές.

Η οργάνωση έχει προγραμματιστεί ως εξής: Οι εισηγήσεις ή οι προτάσεις θεματολογίας στέλνονται σε ένα από τα 5 σημεία συλλογής στην Ελβετία (ισπανικά, γαλλικά, ιταλικά, αγγλικά, γερμανικά). Εκεί κατανέμονται κατά θέμα και στέλνονται στις ήδη σχηματισμένες ομάδες εργασίας, ώστε να υπάρχει συντονισμός από το στάδιο ακόμα της προετοιμασίας. Για παράδειγμα, μια ομάδα από τη Δανία και μια ομάδα από την Ισπανία έχουν αναλάβει το ζήτημα των μεταναστών.

Είναι σημαντικό αυτοί που θα συμμετάσχουν να μην περιοριστούν σε πολιτικές αναλύσεις αλλά να καταθέσουν και τις προσωπικές τους εμπειρίες και ιδέες.

Οι τρεις άξονες -ανάλυση, αντίσταση, προοπτικές- θα συνδέουν σαν κόκκινο νήμα όλες τις ομάδες εργασίας.

Φυσικά είναι εξίσου ευπρόσδεκτοι άντρες και γυναίκες χωρίς πολιτική δράση, ενώ θα υπάρχει μέριμνα και για τη φροντίδα των παιδιών.

Ελπίζουμε ότι η συνάντηση, οι ομάδες εργασίας και οι συζητήσεις θα έχουν ως αποτέλεσμα την αρχή μιας μόνιμης επαφής των, με πολλούς τρόπους αυτή τη στιγμή, απομονωμένων ομάδων και πρωτοβουλιών και την κατάκτηση της βάσης για μια ευρύτερη και διαρκή συνεργασία.

Η σπίθα είχε ήδη ανάψει! Την αποδεχτήκαμε! Ας μην την αφήσουμε να σβήσει!

YA BASTA!

Solidaridad Directa και
Mexico-Gruppe im FDCL
Gneisenaustr. 2a / 10961
Berlin
Tel: 004930.6946101
Fax: 004930. 6926590

Οι αγνοούμενοι του πολέμου στην πρώην Γιουγκοσλαβία

Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία κατά τη διάρκεια του πολέμου στην πρώην Γιουγκοσλαβία εξαφανίστηκαν 35.000 άτομα, τόσο στις περιοχές των μαχών όσο και έξω από αυτές. Ο κρατικός μηχανισμός τόσο της Σερβίας όσο και της Κροατίας υποστηρίζει ότι όλες του οι ενέργειες ήταν σύμφωνες με τις διεθνείς συμβάσεις, αλλά αυτό ελάχιστη περιγραφή αποτελεί για τους συγγενείς των εξαφανισθέντων. Όταν αναζητούν τους δικούς τους, διαρρέουν ανεπίσημες πληροφορίες που μιλάν για συλλήψεις, απαγωγές και εξαφανίσεις. Οι διαδικασίες ανταλλαγής αιχμαλώτων ήταν πάντοτε επιλεκτικές, "οι πιο σημαντικοί για τους πιο σημαντικούς", ενώ οι ανώνυμοι χρησιμοποιήθηκαν στο μέτωπο σαν κρέας για τα κανόνια.

Στο Βούκοβαρ, κατά τη διάρκεια της ισοπέδωσής του από τους σέρβους, εξαφανίστηκαν χιλιάδες άτομα.

Κατά τις επιχειρήσεις "Νυχτερίδα" (Μάης '95) και "Θύελλα" (Αύγουστος '95) του κροατικού στρατού στην Κράβινα εξαφανίστηκαν επίσης χιλιάδες άτομα, σέρβοι αυτή τη φορά. Η αποσιώπηση και η συνενοχή των δύο κρατών συνεχίζονται. Οι διαπραγματεύσεις για τους αγνοούμενους, χωρίς να είναι γνωστό αν είναι ζωντανοί, χρησιμοποιούνται για βρώμικα πολιτικά παιχνίδια, για τη διατήρηση των ισορροπιών μέσω του τρόμου, για τη συνέχιση της εχθρότητας ανάμεσα στους λαούς, ένα επιχείρημα για το ανέφικτο της ειρηνικής συνύπαρξης.

Στη Σερβία σημειώθηκαν απαγωγές και εξαφανίσεις με τη συνεργασία κρατικών και στρατιωτικών αρχών και των παραστρατιωτικών σωμάτων. Θύματα αυτών των εκκαθαρίσεων ήταν κυρίως μουσουλμάνοι. Τον Οκτώβρη του 1992, απήχθησαν 17 άτομα από το Sjeverin, το Φλεβάρη του 1993, 20 άτομα από το Strpe. Οι μουσουλμάνοι του Sandzak από το 1991 μέχρι σήμερα υφίστανται συνεχώς αστυνομικές επιθέσεις, απαγωγές και δολοφονίες.

Οι συγγενείς των εξαφανισθέντων και το αντιπολεμικό κίνημα της Σερβίας απαιτούν την αλήθεια για την τύχη των εξαφανισθέντων χωρίς όμως, μέχρι στιγμής, αποτέλεσμα.

Υπολογίζεται ότι κατά τον πόλεμο στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη εξαφανίστηκαν πάνω από 30.000 άτομα. Τον Ιούλη του 1995 ο σερβοβοσνιακός στρατός εκδίωξε 40.000 άτομα από την "προστατευόμενη από τις δυνάμεις του ΟΗΕ περιοχή της Srebrenica. Μέχρι τώρα έχουν ανακαλυφθεί έξι μαζικοί κοινοί τάφοι, ενώ αγνοούνται 10.000 άτομα. Μετά την κατάληψη της επίσης προστατευόμενης από τον ΟΗΕ πόλης Zepa, ο σερβοβοσνιακός στρατός συνέλαβε 80 μουσουλμάνους, η τύχη των οποίων αγνοείται. Προσπάθησαν να αποκρύψουν τις εθνικές εκκαθαρίσεις που διεξήγαγε ο σερβοβοσνιακός στρατός στη βορειοανατολική Βοσνία, θάβοντας τα θύματα στα ορυχεία Ljubija. Πώς όμως μπορείς να οβύσεις από τη μνήμη 8.000 αγνοούμενους;

Υποτίθεται πως ο πόλεμος έχει πια τελειώσει. Είναι πολύ πιθανό οι εμπνευστές του πολέμου και υπεύθυνοι των εγκλημάτων να ισχυριστούν με ιερή αγανάκτηση πως δεν γνωρίζουν τίποτα για τους αγνοούμενους. Οι μάνες των αγνοούμενων, όπως οι Μητέρες της Πλατείας του Μάη στην Αργεντινή, απαιτούν αλήθεια και δικαιοσύνη. Το ίδιο κι εμείς.

Γυναίκες στα Μαύρα, Βελιγράδι, Μάρτης 1996

Ο πόλεμος των ακτημόνων στη Βραζιλία

Πριν από δύο εβδομάδες, στην πολιτεία Para της Αμαζονίας, στη Βραζιλία, 1500 ακτήμονες χωρικοί έκλεισαν έναν αυτοκινητόδρομο στο Eldorado de Carajas, διεκδικώντας το σχανές αγρόκτημα που διέσχισε. Η αντίδραση της κυβέρνησης ήταν άμεση: μονάδες της περιφημής στρατιωτικής αστυνομίας μεταφέρθηκαν αμέσως στην περιοχή και έριξαν δακρυγόνα για να διώξουν τους χωρικούς, που όμως συνέχισαν να αντιστέκονται. Τότε οι αστυνομικοί άρχισαν να πυροβολούν στο ψαχνό ενάντια στους σωικούς που προσπάθησαν να αμυνθούν με ματσέτες, δρεπάνια και ραβδιά.

Το 44% της καλλιεργήσιμης γης της Βραζιλίας είναι ιδιοκτησία μόλις του 1% του πληθυσμού, τη στιγμή που υπάρχουν 15 εκατομμύρια αγρότες χωρίς καθόλου ή με ελάχιστη γη. Ακόμα και οι ακτήμονες εργάτες γης οδηγούνται στην ανεργία καθώς προχωράει με ταχύτητα η βιομηχανοποίηση της αγροτικής παραγωγής στα μεγάλα τσιφλίκια της νότια Βραζιλίας.

Τα δύο τελευταία χρόνια οι μαζικές καταλήψεις γης έχουν πάρει μεγάλες διαστάσεις και όχι μόνο στις απομακρυσμένες περιοχές της Αμαζονίας, αλλά και στις πλούσιες πολιτείες του νότου, στο Sao Paulo, το Parana και το Rio Grande.

Έχει σχηματιστεί μια οργάνωση ακτημόνων που ονομάζεται "Κίνημα Ακτιμόνων Χωρικών" και προσπαθεί να συντονίσει τις καταλήψεις ακαλλιέργητων εκτάσεων. Αυτή τη στιγμή στη Βραζιλία υπάρχουν πάνω από εκατό καταλήψεις γης, όπου ζουν 37.000 οικογένειες. Το τίμημα όμως είναι βαρύ. Από το 1979 μέχρι σήμερα, έχουν δολοφονηθεί πάνω από 200 χωρικοί, μετά από επιθέσεις αστυνομικών ή τραμπούκων των γαιοκτημόνων. Για αυτές τις δολοφονίες δεν έχει δικαστεί ποτέ κανείς. Η σφαγή του Eldorado δεν ήταν ένα μεμονωμένο επεισόδιο. Πριν από οχτώ μήνες, στην πολιτεία Rondonia της δυτικής Αμαζονίας, 180 αστυνομικοί επιτέθηκαν σε 500 οικογένειες που είχαν καταλάβει ένα κτήμα στο Corumbaria. Από τις σφαίρες των αστυνομικών σκοτώθηκαν εννέα άτομα, ανάμεσά τους κι ένα εχάχρονο κοριτσάκι.

Στην πρόσφατη σφαγή του Eldorado, δέκα από τους νεκρούς εκτέλεθηκαν εν ψυχρώ μετά τη διάλυση των συγκεντρωμένων. Σε μια προσπάθεια παραδειγματισμού και για την αποτροπή νέων καταλήψεων, οι αστυνομικοί ξυλοκόπησαν μέχρι λιποθυμίας τα θύματα, στη συνέχεια τους φόρεσαν χειροπέδες και τους αποτελείωσαν με πυροβολισμούς στο κεφάλι. Να σημειώσουμε ότι πρόεδρος της Βραζιλίας είναι ο Fernando Henrique Cardoso, ένας αριστερός κοινωνιολόγος που τυγχάνει ιδιοκτήτης κτήματος 1.100 εκταρίων.

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Σε αυτήν τη δεύτερη φάση του "διαλόγου για την κοινωνική δικαιοσύνη και δημοκρατία", όπως και στην πρώτη με θέμα τα δικαιώματα και την κουλτούρα των ιθαγενών, ήταν οι μεξικανοί πολίτες, συνδικαλιστές, αγωνιστές, αγρότες, εργάτες, διανοούμενοι που είχαν πάρει τη σκυτάλη του αγώνα των ζαπατίστας. Αμφισβητώντας τη μεξικανική κυβέρνηση και παρουσιάζοντας τα αποτελέσματα της οικονομικής εξαθλίωσης από τα υπέρογκα δάνεια της χώρας, κυρίως από τις ΕΠΑ, που περιθωριοποίησαν μεγάλα στρώματα μεξικανών, βυθίζοντας τους ιθαγενείς -που έτσι κι αλλιώς παραμένουν το ζωντανό παράδειγμα μιας αποικιοκρατίας που βιώνουν πάνω από 500 χρόνια- σε ακόμη χειρότερη μιζέρια.

Οι ζαπατίστας, με τις κουκούλες και τις παραδοσιακές ινδιάνικες φορεσιές, σαν αυτές που φορούσαν απ' έξω οι ιθαγενείς που σχημάτιζαν κλοιό, παρέμεναν σιωπηλοί. Έτσι κι αλλιώς είχαν αναγκάσει την κυβέρνηση να τους αναγνωρίσει σε αυτούς τους διαλόγους που εγγυώνται, για την ασφάλεια των παράνομων και καταζητούμενων ανταρτών, δεκάδες οργανώσεις και σύλλογοι πολιτών και παράλληλα έβαλαν τους πολίτες στο δικό τους παιχνίδι και ενώπιον των ευθυνών τους στο ρόλο των συνομιλητών σε αυτούς τους διαλόγους... Τον τελευταίο καιρό η κυβέρνηση είχε εντείνει τη στρατιωτικοποίηση στα χωριά γύρω από το Σαν Αντρέας, με εφορμήσεις στρατιωτών στα χωριά που ελέγχουν οι ζαπατίστας, με το πρόσχημα της έρευνας για φυτείες μαριχουάνας. Οι αγρότες σε αυτές τις επιδρομές -κυρίως στο Οβεντικ- περικυκλώνουν τα όρια των χωριών τους, προτάσσοντας τα κορμιά τους στους πάνοπλους φαντάρους και τα φονικά εξαρτήματά τους, αποθαρρύνοντάς τους από το να εισβάλλουν σε αυτά. Αυτές οι προκλήσεις φανερώνουν και τις διαθέσεις της κυβέρνησης απέναντι στους ιθαγενείς που ξεσηκώθηκαν.

Οι άλλοι, αυτοί που ξεριζώθηκαν τελικά στο όνομα των μεγαλοϊδιοκτητών, τραπεζών και εταιριών πετρελαίου, κάνουν καταλήψεις στα δημαρχιακά κτίρια ή κατασκηνώνουν έξω από αυτά. Όπως στην Οαχάκα όπου η κεντρική πλατεία "φιλοξενεί" 800 οικογένειες που διώχθηκαν από τον περασμένο Οκτώβριο από τη γη και τα σπίτια τους, ή ζητιανεύουν ζώντας σε άθλια παραπήγματα στις παρυφές των πόλεων.

M.X.
ΑΘΗΝΑ

ΑΦΡΙΚΗ: ΤΟΠΙΚΕΣ ΣΥΡΡΑΞΕΙΣ

Στην υπηρεσία της νεοαποικιοκρατίας

ρία, τη Μοζαμβίκη, τη Σομαλία και το Τσαντ. Θρησκευτικά και αποσχιστικά κινήματα στην Ουγκάντα, το Μάλι, τη Μαυριτανία, τη Σενεγάλη, τη Δυτική Σαχάρα, το Σουδάν, το Μπουρούντι και τη Ρουάντα.

Στο Σουδάν, ο συνεχιζόμενος πόλεμος ανάμεσα στο στρατό του δικτάτορα Hasan al Turabi και το χριστιανικό αντάρτικο του νότου έχει ήδη προκαλέσει πάνω από ένα εκατομμύριο θύματα. Στη Λιβερία, οι συμπλοκές των διαφόρων παραστρατιωτικών ομάδων που αναθερμάνθηκαν τις τελευταίες εβδομάδες, έχουν προκαλέσει, από το 1990, το θάνατο 150.000 ατόμων και έχουν εξαναγκάσει εκατοντάδες χιλιάδες άλλους στη φυγή. Ο θάνατος σε αεροπορικό δυστύχημα του προέδρου της Ρουάντα Juvenal Habyarimana, τον Απρίλη του 1994, πυροδότησε τις συμπλοκές ανάμεσα στο Πατριωτικό Μέτωπο της φυλής των Χούτου και στους κυβερνητικούς, της φυλής Τούτσι, με αποτέλεσμα ένα εκατομμύριο νεκρούς και δύο εκατομμύρια πρόσφυγες στην Τανζανία και το Ζαΐρ. Στο νότο της Σενεγάλης, ο κυβερνητικός στρατός συνεχίζει να μάχεται με το αποσχιστικό αντάρτικο και το ίδιο συμβαίνει και στο βόρειο Τζιμπουτί, με την κυβέρνηση ενάντια στο αντάρτικο των Afar. Υπάρχει ανοιχτό το ενδεχόμενο μιας πολεμικής αναμέτρησης της Νιγηρίας με το Καμερούν για τη χερσόνησο Bakassi, στον κόλπο της Γουινέας, που τη διεκδικούν και οι δύο χώρες. Συμπλοκές ανάμεσα σε διάφορες φυλές συνεχίζονται στο βόρειο Καμερούν, στο βορρά της Γκάνα, στη βορειοανατολική Κένυα, στις επαρχίες Shaba και Κίνυ του Ζαΐρ, όπως επίσης και σε άλλες χώρες, όπου έχουν καταφύγει πρόσφυγες από τη Σομαλία και το Σουδάν, που συνεχι-

ζουν να μάχονται μεταξύ τους.

Η πρόσφατη εκτέλεση του συγγραφέα Ken Saro Wiwa από το δικτάτορα της Νιγηρίας, στρατηγό Sani Abacha, μετά από εντολές της Shell, αλλά και η ανοιχτή υποστήριξη του δικτάτορα της Ισημερινής Γουινέας Teodoro Obiang από τη Mobil, αρκούν για να δείχνει ποιοί κινούν τα νήματα στις χώρες της Αφρικής, αντλώντας υπερκέρδη από το θάνατο και τη δυστυχία εκατομμυρίων. Σε μια ήπειρο πλούσια σε πρώτες ύλες και φυσικό πλούτο, όπου όμως η παιδική θνησιμότητα είναι έντεκα φορές μεγαλύτερη από την αντίστοιχη ευρωπαϊκή και ο μέσος όρος ζωής δεν ξεπερνά τα πενήντα χρόνια...

Η Αναρχοσυνδικαλιστική Διεθνής διευρύνεται...

Στην Ιρλανδία σχηματίστηκε η ομάδα "Organise!" που εκδίδει και το ομώνυμο περιοδικό. Προς το παρόν η παρουσία της ομάδας περιορίζεται στη Βόρεια Ιρλανδία, αλλά άμεσος στόχος είναι η συγκρότηση της Αναρχοσυνδικαλιστικής Ομοσπονδίας της Ιρλανδίας με τμήματα σε όλο το νησί. Η γραμματεία της αναρχοσυνδικαλιστικής διεθνούς (AIT) αυτή την περίοδο μεταφράζει την διακήρυξη αρχών της ομάδας ώστε οι οργανώσεις-μέλη της διεθνούς να αποφασίσουν σχετικά με την είσοδό της στην AIT.

Στον Καναδά, η ομάδα των IWW (Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου) της Οτάβα εξετάζει τις δυνατότητες για δημιουργία τμήματος της διεθνούς. Η κατάσταση παραμένει σε διερευνητικό στάδιο και προς το παρόν λειτουργούν ως ομάδα αναρχοσυνδικαλιστικής προπαγάνδας.

Στην Πορτογαλία, η Συνδικαλιστική Ένωση Λισαβώνας έχει ζητήσει την ένταξη της στην AIT. Βρίσκονται σε διαδικασίες συγκρότησης μιας συνομοσπονδίας με εθνική εμβέλεια και οι προοπτικές εμφανίζονται θετικές.

Στην Τσεχία συγκροτήθηκε Αναρχοσυνδικαλιστική Ομοσπονδία, η οποία βρίσκεται ακόμα σε πολύ πρώιμο στάδιο. Έχει αναλάβει μερικές σελίδες από την εφημερίδα της Τσεχικής Αναρχικής Ομοσπονδίας, μέχρι τουλάχιστον να εκδώσει το δικό της έντυπο.

Στην Κολομβία η ομάδα "Alas de Xue" κινείται στην κατεύθυνση δημιουργίας ενός αναρχοσυνδικαλιστικού κέντρου.

Στη Χιλή, οι αναρχοσυνδικαλιστές έχουν ήδη σχηματιστεί συνδικάτα στο Σαντιάγο και την Κονσεψσιόν που μέχρι στιγμής κινούνται με μεγάλη ενεργητικότητα.

Στη Ρωσία και σε άλλες χώρες της πρώην ΕΣΣΔ υπάρχουν διάφορες αναρχοσυνδικαλιστικές οργανώσεις που έχουν ζητήσει την ένταξη τους στην AIT.

Τέλος, αυτό το καλοκαίρι θα εξεταστεί η αίτηση της Εθνικής Ομοσπονδίας Εργατών Ιματισμού (NGWF) του Μπαγκλαντές για ένταξη στην AIT.

Γραμματεία της AIT

Po Alberto Palacios 2, 28021 MADRID ESPANA

Διαίρει και βασίλευε. Σε αυτή την μέθοδο έχει καταφύγει ο διεθνής καπιταλισμός για να εξασφαλίσει την κυριαρχία πάνω στα πλούσια πλουτοπαραγωγικά αποθέματα της αφρικανικής ηπείρου. Συνεχείς πόλεμοι σε όλες τις γωνίες της Αφρικής χρησιμοποιούνται για την αναπαραγωγή της κυριαρχίας, των ευρωπαϊκών αποικιακών κρατών και των δύο υπερδυνάμεων στο παρελθόν, των πολυεθνικών στη σύγχρονη νεοφιλελεύθερη πραγματικότητα. Αναρίθμητοι τοπικοί φύλαρχοι ανταγωνίζονται για να κατακτήσουν το ρόλο των τοποτηρητών της ηγεμονίας, τη στιγμή που συνεχίζεται η καταλήστευση των πρώτων υλών, σε αντάλλαγμα για την οποία παρέχονται οπλικά συστήματα σε συμφέρουσες τιμές καθώς και προνόμια πλούτου και εξουσίας στους εκάστοτε νικητές. Άλλοτε με το μανδύα των κομμουνιστών, άλλοτε των υπερασπιστών των αξιών του ελεύθερου κόσμου, άλλοτε απελευθερωτές του έθνους κι άλλοτε θρησκευτικοί ηγέτες, σφαγιαστές και δολοφόνοι διαιωνίζουν το καθεστώς του τρόμου και της εκμετάλλευσης, ενώ εκατομμύρια πεθαίνουν από τους πολέμους, την πείνα και τις αρρώστιες.

Τις τελευταίες δεκαετίες, στην νότια της Σαχάρας Αφρική, έχουν ξεσπάσει 35 μεγάλες πολεμικές αναμετρήσεις, προκαλώντας 10 εκατομμύρια νεκρούς και 20 εκατομμύρια πρόσφυγες. Εμφύλιοι πόλεμοι στην Αιθιοπία, την Αγκόλα, τη Λιβε-

Η επιδημία της μηνιγγίτιδας...

Από τις αρχές του 1996, η Νιγηρία, η Μπουρκίνα Φάσο, το Τσαντ, το Μάλι, ο Νίγηρας και το Τόγκο μαστίζονται από επιδημία μηνιγγίτιδας. Μόνο στη Νιγηρία έχουν σημειωθεί 35.000 κρούσματα και 5.000 θάνατοι. Στη γεπονική Μπουρκίνα Φάσο, μια από τις χώρες όπου η επιδημία τείνει να ξεφύγει από κάθε έλεγχο, το μέσο κατά κεφαλή εισόδημα δεν ξεπερνά τις εξήντα χιλιάδες δραχμές ενώ το εμβόλιο κατά της μηνιγγίτιδας στοιχίζει οχτακόσιες δραχμές, δηλαδή σχεδόν το μισό μιας βδομάδας, αν βέβαια κάποιος κατοική κοντά σε ένα από τα ελάχιστα ιατρικά κέντρα.

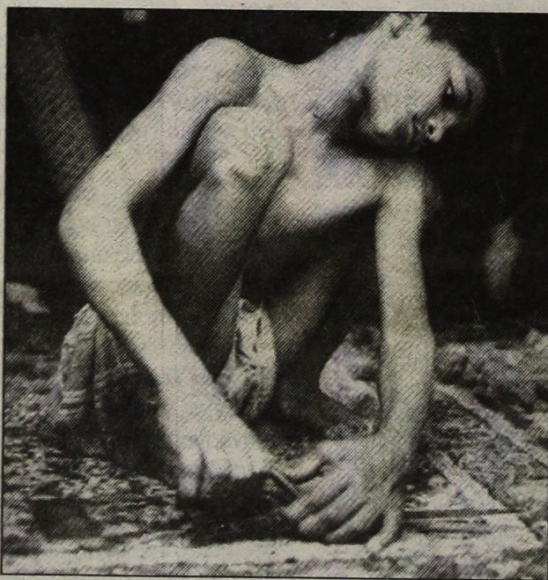
...και η κατασχώνη της "ανθρωπιστικής βοήθειας"

Σε πολλές χώρες της Δύσης, η αποστολή ανθρωπιστικής βοήθειας από τις μεγάλες φαρμακοβιομηχανίες, συνεπάγεται γι' αυτές φορολογικές απαλλαγές που μπορεί να φτάσουν μέχρι και το διπλάσιο του ετήσιού τους κόστους παραγωγής. Εκτός όμως από τις φορολογικές απαλλαγές και τη δωρεάν διαφήμιση που συνεπάγεται η μεγαλόψυχη γεναιοδωρία τους, οι φαρμακοβιομηχανίες εκμεταλλεύονται τη βιομηχανία της ανθρωπιστικής βιομηχανίας και για να απαλλάσσονται από ληξiproθέσμο φάρμακα ή άχρηστα στοκ. Για παράδειγμα, η αμερικανική εταιρεία "Eli Lilly" έστειλε στη Ρουάντα 6.000.000 χάπια του αντιβιοτικού CefclorCD που της περισσεύανε (παρεπιπτόντως, πρόκειται για την ίδια εταιρεία που κατασκευάζει τα περίφημα Prozac καθώς και μεγάλες ποσότητες μεθαδόνης). Το πρόβλημα είναι ότι το CefclorCD δεν συμπεριλαμβανόταν στη λίστα των αναγκαίων για την περιοχή φαρμάκων, για τον απλούστατο λόγο ότι η χρήση του εξουδετερώνει τη δράση άλλων φαρμάκων, που είναι απολύτως απαραίτητα για την αντιμετώπιση των επιδημιών της περιοχής και χρησιμοποιούνται ευρέως. Εκτός αυτού, μεγάλο μέρος των χαπιών ήταν ληξiproθέσμο ή είχαν μόνο λίγες εβδομάδες ζωής. Το ίδιο ισχύει και για το 45% των φαρμάκων που στάλθηκαν ως δωρεά από φαρμακοβιομηχανίες στο Ζάγκρεμπ: ήταν ή εντελώς άχρηστα ή ληξiproθέσμο. Στο Σουδάν, οι ιατρικές υπηρεσίες παρέλαβαν ως γενναιοδωρή προσφορά μεγάλες ποσότητες φυσικού ορού για φακούς επαφής και χάπια διαίτησης(!), μια περίφημη ιδέα για την αφρικανική χώρα που μαστίζεται από λιμό. Η Ρουάντα, εκτός από τα επικίνδυνα αντιβιοτικά, είχε την ευτυχία να παραλάβει στοίβες από άοσμο χάπια σκόρδου, εκχυλίσματα τζίνσενγκ και χωνευτικά χάπια(!) Πριν από τρία χρόνια, στη Λιθουανία, έντεκα γυναίκες τυφλώθηκαν προσωρινά γιατί οι γιατροί τους χορηγούσαν ως θεραπευτική αγωγή για κάποια γυναικολογική ασθένεια ένα φάρμακο που είχε σταλεί ως ανθρωπιστική βοήθεια και ήταν υποτίθεται κατάλληλο για την περίπτωση. Τελικά αποδείχθηκε ότι επρόκειτο για ένα κτηνιατρικό παρασκεύασμα για την καταπολέμηση των σκουληκιών. Φοβού τους Δαναούς και δώρα φέροντες.

Η παιδική δουλεία στον κόσμο

Ινδία: 73-115 εκατομμύρια
Πακιστάν: 8 εκατομμύρια
Νεπάλ: 5,7 εκατομμύρια
Φιλιππίνες: 5,5 εκατομμύρια
Κίνα: 5 εκατομμύρια
Μπαγκλαντές: 2,8 εκατομμύρια
Ινδονησία: 2,4 εκατομμύρια
Ταϊλάνδη: 1,1 εκατομμύρια
Σρι-Λάνκα: 500.000

Εκατομμύρια παιδιά σε ολόκληρο τον κόσμο εξαναγκάζονται να εργαστούν σε συνθήκες κυριολεκτικά δουλείας. Πολλές φορές παιδιά 6 χρονών πουλιούνται από τις οικογένειές τους σε δουλεμπορούς για να σβηστούν τα οικογενειακά χρέη. Ένα συνηθισμένο φαινόμενο σε πολλές χώρες του "τρίτου κόσμου" αλλά και στις ΗΠΑ, όπου παιδιά μεταναστών από το Μεξικό

και άλλες χώρες της κεντρικής αμερικής εργάζονται σε βιομηχανίες φασόν, κάτω από άθλιες συνθήκες. Η χώρα με το μεγαλύτερο αριθμό ανήλικων δούλων είναι η Ινδία. Σε μια χώρα με πληθυσμό 940 εκατομμυρίων ατόμων, ο αριθμός των παιδιών που εξαναγκάζονται σε εργασία υπό συνθήκες δουλείας κυμαίνεται από 73 ως 115 εκατομμύρια παιδιά, πιθανώς τόσα όσα σε ολόκληρο τον υπόλοιπο κόσμο μαζί. Στη δεύτερη

θέση βρίσκεται το Πακιστάν, όπου σε πληθυσμό 120 εκατομμυρίων, οι ανήλικοι δούλοι φτάνουν τα 8 εκατομμύρια.

Στην Ινδία, παιδιά που απαγάγονται ή πουλιούνται από τις οικογένειές τους δουλεύουν μέσα σε παραπήγματα. Κατασκευάζουν σπέρτα, βυθίζοντας χωρίς καθόλου συνθήκες ασφαλείας τα σπέρτα στο φώσφορο, αναμειγνύουν το μαρούτι για την κατασκευή πυροτεχνημάτων, τυλίγουν τσιγάρα στις καπνοβιομηχανίες, δουλεύουν σε χυτήρια. Στο Mirzapur και το Bhadoi, τα διάσημα στη δύση υφαντουργικά κέντρα, ανήλικα παιδιά κάθονται από το πρωί μέχρι το βράδυ στο πάτωμα, πλέκοντας κόμπους με το χέρι ή με χειροκίνητους αργαλειούς, φτιάχνοντας τα περίφημα υφάσματα και χαλιά που μοσχοπουλιούνται κυρίως στη Γερμανία και τις ΗΠΑ. Αυτές οι δύο χώρες, το 1995, αγόρασαν από την Ινδία χαλιά αξίας 480 εκατομμυρίων \$, το 80% του συνόλου των εξαγωγών.

Η δουλεία των ανήλικων είναι πηγή τόσο μεγάλης κερδοφορίας, ώστε οι ενήλικες αδυνατούν να βρουν δουλειά και ο αριθμός των ανέργων στην Ινδία ξεπερνά τα 100 εκατομμύρια. Αυτό δημιουργεί ένα φαύλο κύκλο, γιατί οι ιδιοκτήτες των βιοτεχνιών προσεγγίζουν τους εξθλωμένους άνεργους, ζητώντας να τους πουλήσουν κάποια από τα παιδιά τους για να μπορέσουν να επιζήσουν τα υπόλοιπα και οι οικογένειές τους. Σε πολλές περιπτώσεις οι γονείς δεν ενδίδουν και τότε οι ιδιοκτήτες απαγάγουν τα παιδιά. Στο Νέο Δελχί έχει συγκροτηθεί η ομάδα "Save the Children Movement" (Σώστε τα Παιδιά). Τα μέλη της ομάδας πραγματοποιούν εφόδους στις βιοτεχνίες για να ανακαλύψουν παιδιά που τα έχουν απαγάγει. Για να μπορέσουν όμως να πραγματοποιήσουν νομότυπα τις εφόδους, χρειάζονται μια επίσημη αίτηση από τους γονείς κάποιου παιδιού, κάτι που οι περισσότεροι φοβούνται να κάνουν. Κατά τη διάρκεια των επιδρομών, συνήθως ανακαλύπτουν και άλλα θύματα απαγωγών, εκτός από το παιδί για το οποίο κατατέθηκε η αίτηση και έδωσε το δικαίωμα για την έρευνα. Παίρνουν αυτά τα παιδιά μαζί τους και προσπαθούν να ανακαλύψουν τις οικογένειές τους, που όμως, τις περισσότερες φορές, τα έχουν πλέον εγκαταλείψει κι έτσι, μετά από λίγο, τα παιδιά καταλήγουν ξανά σε κάποια αντίστοιχη βιοτεχνία. Όπως λένε τα μέλη του "Save the Children Movement", για κάθε δέκα παιδιά που σώζουν, την ίδια στιγμή εκατοντάδες άλλα απαγάγονται.

ΜΑΗΣ '36

Η καταστολή της εργατικής εξέγερσης στη Θεσσαλονίκη

Σε μικρό χρονικό διάστημα από την επαναφορά του Γεωργίου, την αμνηστία, τις εκλογές και τον σχηματισμό της κυβέρνησης Δεμερτζή η ταξική πάλη παίρνει μια απότομη άνοδο και φτάνει στο αποκορύφωμά της στις 9 Μάη '36. Κύμα απεργιών σ' όλη τη χώρα. Παντού οι μάζες και στην πόλη και στην ύπαιθρο είναι στο πόδι. Μέσα σ' αυτό το διάστημα πεθαίνει ο Δεμερτζής (13 Απρίλη) και ο Μεταξάς γίνεται πρωθυπουργός.

Στις 9 του Μάη στη Θεσσαλονίκη οι από μέρες απεργίες και μικροδιαδηλώσεις καταλήγουν σε μια τρομερή άγρια σύγκρουση με την αστυνομία. Δώδεκα εργάτες νεκροί και τριακόσιοι τραυματίες από τους οποίους αρκετοί βαριά είναι ο απόλογισμός της άναυδης δολοφονικής επίθεσης της χωροφυλακής. Αυτή η σφαγή προκαλεί το αντίθετο από εκείνο που περίμεναν οι δολοφόνοι. Αντίς το φόβο, την οργή και την αγανάκτηση. Αντίς τον δισκορπισμό και την υποχώρηση, την ανασύνταξη και την επίθεση. Οι καμπάνες των εκκλησιών σε όλες τις εργατικές συνοικίες κτυπάν με μανία και καλούν το λαό στους δρόμους. Εργάτες και εργάτριες όλων των ηλικιών κατακλύζουν τους δρόμους. Αποσπάσματα στρατιωτών συναδελφώνονται με τις εξεγερμένες μάζες. Τα τμήματα χωροφυλακής πολιορκούνται. Οι εργάτες είναι ουσιαστικά κύριοι της πόλης. Η

Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή στην οποία συμμετέχει και ένας διεθνιστής αντιπρόσωπος των υφαντουργών, είναι η μόνη πραγματική εξουσία στην επαναστατημένη πόλη. Τα πάντα έχουν σταματήσει. Όλος ο λαός βρίσκεται στους δρόμους. Δεν κυκλοφορούν παρά μόνον τα ταξιά που χρησιμοποιεί η Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή.

Την κηδεία των θυμάτων την παρακολουθούν, εκτός από ολόκληρο τον λαό της Θεσσαλονίκης, και χιλιάδες αγρότες από τα γύρω χωριά. Όταν στιγμές-στιγμές σταματάει το "επέσατε θύματα", άγριες γεμάτες λύσσα κραυγές ακούγονται: εκδίκηση, θάνατος στους δολοφόνους, κάτω η κυβέρνηση των δολοφόνων.

Η εν ψυχρώ σφαγή της Θεσσαλονίκης ξεσηκώνει ένα άγριο κύμα αγανάκτησης σ' όλη τη χώρα. Από παντού, τα εργοστάσια, τις συνοικίες, τα λιμάνια, τα χωριά, λυσώδεις κραυγές: κατάρτα στους δολοφόνους, κάτω η κυβέρνηση των δολοφόνων, γενική απεργία. Σκόρπια τμήματα της εργατικής τάξης αυθόρμητα κατεβαίνουν σε απεργία. Ο τρόμος βασιλεύει στις γραμμές των εκμεταλλευτών τους και του κράτους τους.

Εάν η διοίκηση της Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδίας αποτελούνταν απλώς από συνειδητούς εργάτες, το καθήκον της ήταν να κηρύξει αμέσως, δίχως λεπτό καθυστέρηση, γε-

νική απεργία. Αλλά η διοίκηση της Ενωτικής δεν αποτελούνταν από συνειδητούς εργάτες αλλά από διεφθαρμένους γραφειοκράτες, και όχι μόνον δεν κάλεσε τους εργάτες να κατέβουν στους δρόμους, αλλά με το πρόσχημα ότι ήδη συνεννοείται με τη ρεφορμιστική Γενική Συνομοσπονδία για την από κοινού κήρυξη γενικής απεργίας συγκρατεί τις ήδη έτοιμες να ξεσπάσουν σ' όλη τη χώρα απεργίες. Η πρώτη κοινή έγερση των δύο διοικήσεων ήταν ένα επαίσχυντο ηττοπαθές ανακοινωθέν. Μ' αυτό διαμαρτύρονταν εναντίον εκείνων που απέδιδαν πολιτικό χαρακτήρα στην απεργία και διαβεβαίωναν (ποιούς!), με το κύρος της "υπευθύνου ηγεσίας της εργατικής τάξης" ότι οι απεργοί δεν είχαν παρά μόνον καθαρά οικονομικές διεκδικήσεις.

Οι συνεννοήσεις και οι συζητήσεις ανάμεσα στις διοικήσεις των δύο Συνομοσπονδιών τραβάνε σε μακρος, τόσο ακριβώς όσο χρειαζόταν για να σπάσει και να παραλύσει το μαχητικό πνεύμα των μαζών και να δημιουργηθούν έτσι συνθήκες που να κάνουν δυνατή την επιβολή του "νόμου και της τάξης". Η "πανελλαδική" απεργία κηρύχθηκε από τις επίσημες διεκδικήσεις των δύο Συνομοσπονδιών στις 13 του Μάη, και δεν ήταν παρά μια ειρηνική αποχή από την εργασία ενός μέρους της εργατικής τάξης. Το αντικείμενο ήταν τέτοιο που μπόρεσαν αμέσως να

συνεννοηθούν ο Θεός και ο Καλομοίρης.

Στη Θεσσαλονίκη γίνονται δεκτοί στην Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή με πρόταση των σταλινικών και οι βενιζελικοί βουλευτές Ζάννας και Μαυροκορδάτος. Ο διεθνιστής αντιπρόσωπος διαμαρτύρεται και καταγγέλλει την προδοσία. Οι εργάτες όμως, εξακολουθούν να κυριαρχούν στους δρόμους και να πολιορκούν τα αστυνομικά τμήματα. Οι απειλές του στρατηγού Ζέπου πέφτουν στο κενό και τις διαταγές του κανείς δεν είναι διατεθειμένος να εκτελέσει, ούτε και έχει κανείς τη δύναμη να τις εκτελέσει.

Τότε πρέπει να ήταν που κατάλαβε ο ίδιος ή του υπέδειξαν άλλοι ότι και οι "αρχηγοί" των εξεγερμένων μαζών ήταν όπως και αυτός υπέρ του "νόμου και της τάξης". Δεν ζήτησαν παρά προσχήματα κι αυτός έπρεπε να τους τα δώσει. Άφησε προσωρινά κατά μέρος τις απειλές και τις διαταγές για βίαιη καταστολή και καλεί "αρχηγούς", επιτροπές, στελέχη και μάζες για μια φιλική συζήτηση. Εκεί επίσημα και με το λόγο της στρατιωτικής του τιμής, υπόσχεται ότι θα ικανοποιηθούν όλα τα αιτήματα των απεργών, θα τιμωρηθούν οι χωροφύλακες και οι υπεύθυνοι της σφαγής, θα αποζημιωθούν οι τραυματίες, οι ανάπηροι και οι οικογένειες των νεκρών, θα αποφυλακιστούν οι κρατούμενοι κλπ. Οι εργάτες φυσικά δεν τον πίστεψαν. Αλλά τότε κάνει την εμφάνισή του δίπλα στον στρατηγό ο βουλευτής του Κομμουνιστικού Κόμματος Μ. Σινάκος και καλεί κι αυτός τους εργάτες να δώσουν πίστη στο λόγο τιμής ενός έλληνα στρατηγού, να δείξουν ότι είναι πειθαρχημένοι πολίτες και

όχι μπουλουίκι και να... διαλυθούν ησύχως. Το ίδιο καλούν τους εργάτες να διαλυθούν και οι εκπρόσωποι της Καπνεργατικής Ομοσπονδίας και του Εργατικού Κέντρου. Ακούστηκαν μερικές φωνές διαμαρτυρίας, αλλά γενικά το πλήθος πειθάρχησε. Η ώρα που οι μάζες δεν θα πειθαρχούν στους "αρχηγούς" τους δεν είχε φτάσει ακόμα.

Την ίδια νύκτα όλοι οι δρόμοι, όλες οι γωνιές, όλα τα υψώματα είχαν καταληφθεί από χωροφύλακες με πολυβόλα. Τώρα μέσα στις συνθήκες της υποχώρησης, της παράλυσης, του δισκορπισμού μπορεί δίχως φόβο να χρησιμοποιηθεί και ο στρατός. Μια ολόκληρη μεραρχία είχε μεταφερθεί από τη Λάρισα. Στο λιμάνι βρίσκονται τα πολεμικά "Υδρα, Σπέτσες, Ψαρρά, Κουντουριώτης. Κι ύστερα αρχίζουν κατά μάζες συλλήψεις. Τα κρατητήρια γεμίζουν από εργάτες. Φυσικά, που καμιά από τις υποσχέσεις του στρατηγού Ζέπου δεν πραγματοποιήθηκε. Και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κι αυτός ο ίδιος θα δοκίμασε ένα αίσθημα αηδίας και περιφρόνησης για τους αγύρτες που διαμαρτυρήθηκαν γιατί δεν εξεπλήρωνε τις υποσχέσεις του.

Από εδώ, όπως ήταν αναπόφευκτο, το κίνημα παίρνει τον κατήφορο. Οι μάζες αποθαρρύνονται, απογοητεύονται, σκύβουν ξανά το κεφάλι. Μια απεργία και μια διαδήλωση στο Βόλο, ήταν μια τελευταία αναλαμπή της πυρκαγιάς που έσβηνε. Αυτός είναι ο νόμος της πάλης των τάξεων. Έτσι προετοιμάζεται το κοινωνικό έδαφος για τη δικτατορία της 4ης Αυγούστου.

Άγις Στίνας

ΓΚΟΥΣΤΑΒ ΛΑΝΤΑΟΥΕΡ

Ο Λαντάουερ γεννήθηκε στις 7 Απρίλη 1870, από μια μεσοαστική, εβραϊκής καταγωγής, οικογένεια στην Κασλρούη, μια περιοχή με παράδοση στους κοινωνικούς αγώνες, στην οποία

γεννήθηκαν και μεγάλωσαν δύο άλλες σημαντικές μορφές του αναρχισμού, ο Γιόχαν Μοστ και ο Ρούντολφ Ρόκερ. Ο Ρόκερ, πρωτεργάτης του αναρχοσυνδικαλισμού, χαρακτήρισε "πνευματικό γίγαντα" τον Λαντάουερ και όχι άδικα αφού πέρα απ' το τεράστιο σημάδις μεταφραστικό του έργου, έχει γράψει λογοτεχνικά έργα όπως ο "Απόστολος του θανάτου" και συμμετείχε στην κίνηση του γερμανικού πρωτοποριακού θεάτρου. Επίσης έπαιξε ενεργό ρόλο και βρισκόταν σε στενή επαφή με το ρεύμα του εξτρεσισμού στη Γερμανία, και ειδικότερα με τον Τόλλερ και τον Georg Kaiser.

Το 1892 εντάχθηκε σε μια μαρξιστική φράξια στο Βερολίνο, στην οποία συμμετείχε και ο Ρούντολφ Ρόκερ, η οποία είχε διαφωνήσει και είχε διαγραφεί απ' το Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα. Ανέλαβε την έκδοση του εβδομαδιαίου περιοδικού της ομάδας, "Ο Σοσιαλιστής", και μέσα απ' τις στήλες του έκανε κριτική στον μαρξισμό με βάση τις θέσεις του Μπακούνιν και του Κροπότκιν για αντικατάσταση του κράτους από μια ομοσπονδία αυτόνομων κομμουνικών οργανωμένων απ' τη βάση. Ο Λαντάουερ εξέδιδε το περιοδικό μέχρι το τέλος του αιώνα. Τότε σταμάτησε η έκδοσή του επειδή η κυκλοφορία του ήταν πολύ χαμηλή. Κάποιοι εργάτες απ' την ομάδα του κατηγορήσαν τον Λαντάουερ ότι είχε δώσει μεγάλο βάρος στο θεωρητικό μέρος ενώ δεν έδινε σημασία στην προπαγανδιστική λειτουργία του εντύπου. "Ο Σοσιαλιστής" πάντως ήταν ένα απ' τα πιο σημαντικά θεωρητικά περιοδικά εκείνη την εποχή στην Γερμανία. Μάλιστα ο Λαντάουερ μπήκε πολλές φορές στην φυλακή για άρθρα "ανατρεπτικού περιεχομένου" που δημοσιεύτηκαν στον "Σοσιαλιστή".

Ο Λαντάουερ ήταν ένας απ' τους διαφωνούντες μαζί με τη Ρόζα Λούξεμπουργκ, που διώχτηκαν απ' το συνέδριο της Β' Διεθνούς στη Ζυρίχη το 1893. Ο Λαντάουερ μαζί με τον Μαλατέστα και τη Ντομέλα Νιουνχάους διώχθηκαν όλοι μαζί απ' το συνέδριο της Β' Διεθνούς στο Λονδίνο το 1896. Ήταν το τελευταίο συνέδριο που οι Αναρχικοί έστειλαν αντιπροσώπους και αναγνώρισαν έτσι συνάντηση της Β' Διεθνούς.

Στις αρχές του αιώνα ο Λαντάουερ ανακάλυψε τα κείμενα του Προυντόν και επηρεάστηκε βαθιά από αυτά. Έτσι άρχισε να οραματίζεται μια κοινωνία βασισμένη στην εθελοντική συνεργασία, μια κοινωνία βασισμένη σε κοινότητες που θα στηρίζονταν στη βιομηχανική και στην αγροτική παραγωγή, ενώ θεωρούσε απαραίτητη μια κεντρική τράπεζα που θα βοηθούσε τον μικρό παραγωγό

στην ανταλλαγή των προϊόντων του και θα έβγαζε ένα μικρό κέρδος για να το χρησιμοποιήσει σε κοινωνικούς σκοπούς. Τότε ο Λαντάουερ, άρχισε να πιστεύει περισσότερο σε μια ειρηνική κοινωνική επανάσταση, δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στην ελευθεριακή εκπαίδευση, επηρεασμένος από το έργο του Φρανσίσκο Φερέρ. Ο σοσιαλισμός για τον Λαντάουερ ήταν η ανακάλυψη και η ανάπτυξη μιας δυναμικής διαδικασίας που ήδη κινείται και αναπτύσσεται και αυτή του η θέση επηρέασε την Αμερικανική ΙWW (συνδικάτο βιομηχανικών εργατών - αναρχοσυνδικαλιστικών τάσεων) και το σλόγκαν της "Φτιάχνουμε τη νέα κοινωνία μέσα στο καβούκι της παλιάς".

Ο Λαντάουερ πίστευε ότι η επανάσταση πρέπει να είναι ειρηνική και να στηρίζεται στη σταδιακή αντικατάσταση του κράτους από εθελοντικές κοινότητες που θα δομούνται με βάση αντιεξουσιαστικούς θεσμούς. Παρά τις θέσεις του αυτές όμως, ποτέ δεν απέρριψε την ιδέα ενός μαζικού κινήματος που πραγματοποιεί την επανάσταση. Αλλά θεωρούσε ότι ήταν απαραίτητη και μια εσωτερική αναγέννηση και απελευθέρωση του πνεύματος πέρα απ' τη βίαιη ανατροπή του κράτους. Επίσης οι "ομάδες συγγένειας" που συγκροτούσαν οι Ισπανοί αναρχικοί για την αντιμετώπιση της καταστολής ήταν επηρεασμένες απ' τη θέση του Λαντάουερ ότι πρέπει μέσα στις κοινότητες να συγκροτούνται τέτοιες αλληλέγγυες μεταξύ τους ομάδες.

Στην Επανάστατη Βαυαρία ο Λαντάουερ βρέθηκε απ' την πρώτη στιγμή και αν και του είχε προταθεί δεν πήρε μέρος στην σοσιαλιστική κυβέρνηση του φίλου του Άισνερ. Μαζί με τον Τόλλερ και τον Μύσσαμ βοήθησαν στη δημιουργία εργατικών, αγροτικών και στρατιωτικών συμβουλίων και εντάχθηκαν μαζί με τον Μύσσαμ στο "Επαναστατικό Συμβούλιο Εργατών" και στο "Κεντρικό Εργατικό Συμβούλιο της Βαυαρίας". Κατά τη διάρκεια της επανάστασης κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες για τη δημιουργία αυτόνομων, αυτοοργανωμένων συνεταιριστικών οργανώσεων και αγωνίστηκε ενάντια στις προσπάθειες των κομμουνιστών να επιβληθούν στα συμβούλια και να εγκαθιδρύσουν την περίφημη δικτατορία τους. Έγινε αρμόδιος για θέματα παιδείας, αλλά αυτό κράτησε μόνο για μια εβδομάδα αφού ακολούθησε η καταστολή της συμβουλευτικής δημοκρατίας. Δολοφονήθηκε με άγριο τρόπο απ' τους στρατιώτες του Επ. Στο Μόναχο φτιάχτηκε ένα μνημείο αφιερωμένο σ' αυτόν με έξοδα των εργατών της πόλης το οποίο και γκρέμισαν οι ναζί. Ο Λαντάουερ υπήρξε ένας απ' τους πιο σημαντικούς ελευθεριακούς στοχαστές με μεγάλη επίδραση σε πολλά ρεύματα του επαναστατικού κινήματος και ένας συνεπής αγωνιστής άξιος να ζει στις καρδιές μας.

4 ΜΑΗ 1886: Στο Σικάγο, σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας για την δολοφονία, την προηγούμενη ημέρα, τεσσάρων εργατών, άγνωστοι πετάνε βόμβα που σκοτώνει μερικούς από τους αστυνομικούς που προσπαθούσαν να διαλύσουν τους συγκεντρωμένους. Συλλαμβάνονται οχτώ αναρχικοί, γνωστοί αγωνιστές και συνδιοργανωτές της συγκέντρωσης, ως ηθικοί υπεύθυνοι. Στη συνέχεια, οι πέντε καταδικάζονται σε θάνατο, οι δύο σε ισόβια και ένας σε 15χρονη φυλάκιση.

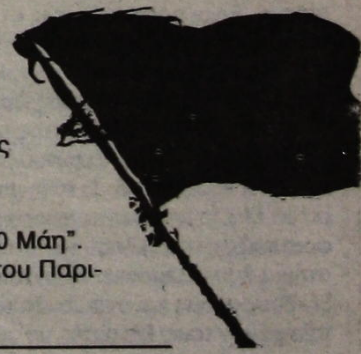
5 ΜΑΗ 1937: Στη Βαρκελώνη, κατά τη διάρκεια των συμπλοκών ανάμεσα στους αναρχικούς και τους σταλινικούς, συλλαμβάνονται και εκτελούνται εν ψυχρώ από τους σταλινικούς οι ιταλοί αγωνιστές και θεωρητικοί του αναρχισμού Κ. Μπερνέρι και Φρ. Μπαρμπιέρι.

5 ΜΑΗ 1981: Πεθαίνει ο Μπόμπυ Σάντς, μετά από 66 ημέρες απεργία πείνας.

9 ΜΑΗ 1936: Δώδεκα εργάτες νεκροί και τριακόσιοι τραυματίες σε συμπλοκές εργατών με την αστυνομία στη Θεσσαλονίκη.

9 ΜΑΗ 1976: Δολοφονία της Ούλρικε Μάινχοφ.

10 ΜΑΗ 1968: "Κομμούνα της 10 Μάη". Οι μεγαλύτερες συμποκές του Παρισιού Μάη.

INTERNET: ένας πραγματικός κίνδυνος;

Το Ιντερνέτ γεννήθηκε στις Η.Π.Α. τη δεκαετία του 1970 στο πλαίσιο των ερευνών του αμερικανικού γραφείου ARPA για την ασφάλεια της μετάδοσης πληροφοριών απέναντι στον κίνδυνο πυρηνικής επίθεσης. Οι υπολογιστές επικοινωνούν μεταξύ τους στέλνοντας μηνύματα διαχωρισμένα σε ανεξάρτητα "πακέτα πληροφοριών", ικανά να διαμετακομίσουν μέσω οποιαδήποτε διαθέσιμης οδού. Έτσι όταν κόβεται μια γραμμή, τα "πακέτα πληροφοριών" ανακαλύπτουν μόνα τους μια άλλη διαδρομή. Τα πακέτα αυτά διαθέτουν μια διεύθυνση προορισμού, της οποίας ο κωδικός υπακούει σε μια νόρμα και ονομάζεται Internet Protocol (IP). Με τον τρόπο αυτό, κατά τη διάρκεια του πολέμου του Κόλπου ενάντια στο Ιράκ, η ηλεκτρονική αλληλογραφία μέσω email εξακολουθούσε να λειτουργεί, παρά τη διακοπή των ηλεκτρονικών δικτύων, αφού τα μηνύματα διαμετακομίζονταν μέσω των κέντρων των γειτονικών χωρών και των καλωδιακών συνδέσεων που δεν είχαν καταστραφεί. Ένα μήνυμα που απευθύνεται σε κάποιον που βρίσκεται σε απόσταση 100 χλμ. μπορεί να περάσει από το Τόκιο και τη Νέα Υόρκη πριν φτάσει σ' αυτόν.

Το Ιντερνέτ επιτρέπει την ανταλλαγή πληροφοριών και δεδομένων μεταξύ υπολογιστών διαφορετικών τύπων. Είναι ένα δίκτυο που συνδέει πολλά εκατομμύρια χρηστών υπολογιστών σ' ολόκληρο τον κόσμο. Μέσω αυτού ανταλλάσσουν ηλεκτρονική αλληλογραφία (email), πληροφορίες και απόψεις (στο εσωτερικό αυτού που αποκαλούμε newsgroups), συμβουλευονται τράπεζες πληροφοριών (στο Web ειδικότερα). Το Ιντερνέτ, αφού χρησιμοποιήθηκε επί μακρόν από τους στρατιωτικούς και τους ερευνητές, αναπτύχθηκε σημαντικά μετά την εμπορευματοποίηση του δικτύου του: τείνει να καταστεί ένα καινούργιο Minitel.

Ιντερνέτ, ένα στοίχημα για τις χώρες του "νότου";

Αν και ο αριθμός των συνδέσεων Ιντερνέτ αυξήθηκε σημαντικά τα τελευταία χρόνια στις χώρες του "Νότου" (ποσοστό αύξησης 53% στην Αφρική - από το οποίο το 40% οφείλεται στη Βόρεια Αφρική μόνο - έναντι 40% στην Ευρώπη και 35% στις ΗΠΑ), παραμένει ωστόσο πολύ μικρότερος από αυτόν των Ηνωμένων Πολιτειών: εκεί, τέσσερα εκατομμύρια συνδέσεων Ιντερνέτ έχουν επίσημα καταχωρηθεί έναντι χιλιάδων στην Κίνα. Οι αριθμοί αυτοί ανταποκρίνονται στον αριθμό των χρηστών, χωρίς να υπολογίζεται ο αριθμός των συνδεδεμένων μηχανημάτων. Αν συνέβαινε αυτό, η διαφορά θα ήταν ακόμη πιο σημαντική, αφού οι εκβιομηχανισμένες χώρες διαθέτουν περισσότερους σταθμούς (μικρο-υπολογιστές, σταθμούς εργασίας...). Είναι προφανές πως στον τομέα αυτό, οι πλούσιες χώρες δίνουν προτεραιότητα στην τεχνολογική υπεροχή τους. Για τις χώρες του Τρίτου Κόσμου, το κόστος του ολοένα και πιο εκειδικευμένου υλικού είναι εξωφρενικό. Τι τύχη μπορεί να έχει το Ιντερνέτ σε χώρες (αφρικανικές φυσικά) όπου τα πανεπιστήμια δυσκολεύονται να ανταπεξέλθουν ακόμη και στα έξοδα των τηλεφώνων τους; Με αυτές τις συν-

θήκες, πώς θα μπορούσαν τα πανεπιστήμια αυτά να εξοπλιστούν με διεθνείς γραμμές δεδομένων;

Το Ιντερνέτ θα επιτρέψει τον περιορισμό της φυγής των διανοιών; Αυτό το σημαντικό για τις χώρες του "Νότου" ερώτημα θα απαντηθεί μόνο αν καλυφθεί η τεράστια έλλειψη υποδομής τους. Το "πληροφοριακό πάγκο" (υπολογιστές, μόντεμ...), καθώς και οι συνδέσεις (καλώδια, οπτικές ίνες...) της Αφρικής ειδικότερα δεν είναι τόσο σημαντικές όσο των ΗΠΑ για παράδειγμα.

Ένα άλλο ερώτημα είναι το κατά πόσο μπορούν να θέσουν σε εφαρμογή τις έρευνες που διεξάγονται από επιστήμονες του "Νότου". Αν και το Ιντερνέτ τους επιτρέπει να σπάσουν την απομόνωσή τους σε επιστημονικό επίπεδο, αφού έχουν πρόσβαση στις ίδιες με των πλούσιων χωρών πηγές πληροφοριών, παραμένουν ωστόσο υποταγμένοι στις δυνατότητες χρηματοδότησης, παραγωγής και εμπορευματοποίησης των χωρών του "Βορρά", όπως οι ΗΠΑ και η Ευρώπη. Η επιστημονική παραγωγή που πραγματοποιείται στις χώρες της Αφρικής ή των Άνδεων δημοσιεύεται σχεδόν πάντοτε στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ. Ορισμένοι φοβούνται πως την πρόοδο των ερευνών του "Νότου" θα μπορούσαν να εκμεταλλεύονται χωρίς ενδοσίμιο οι ερευνητές του "Βορρά", μέσω των δικτύων Ιντερνέτ. Κάτι τέτοιο φυσικά δεν θα προκύψει με την πρωτοβουλία των ερευνητών και μόνο. Δεν αφορά ωστόσο παρά μια ελάχιστη μειοψηφία ερευνητών του "Νότου", καθώς είναι προφανές πως η πλειοψηφία αυτών (που συγκροτούν τη διασπορά) εργάζονται στο "Βορρά" (ΗΠΑ, Ευρώπη...). Το παράδειγμα του κολομβιανού ερευνητή που ανακάλυψε το μικρόβιο κατά της μαλάριας και που απέκτησε την εμπορευματοποίηση του από τις πλούσιες χώρες, διαθέτοντας το στο δημόσιο τομέα, είναι βέβαια σημαντικό, αλλά σχεδόν μοναδικό.

Ευημερία και Ιντερνέτ

Το Ιντερνέτ, αλλά και γενικότερα τα δίκτυα, τα πολυ-μέσα, το "εικονικό" σύμπαν, αποτελούν μια πηγή κερδών που ανανεώνεται από τους πολυάριθμους πράκτορες του υπερφιλελευθερισμού. Οι διαφημιστικές βρήκαν στα δίκτυα απεριόριστο χώρο εκμετάλλευσης. Δεν πρόκειται βέβαια για νέο φαινόμενο: το ίδιο ισχύει για την τηλεόραση και τον τύπο.

Για τους πολιτικούς, οι τεχνικές αυτές αποτελούν συχνά λύση στην έλλειψη πολιτικού τους προγράμματος. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο αμερικανός αντιπρόεδρος Άλμπερτ Γκορ θεωρεί πως τα δίκτυα αποτελούν "στρατηγική προτεραιότητα" για τις ΗΠΑ. Σύμφωνα μ' αυτόν, τα δίκτυα θα βοηθήσουν στη "δημιουργία θέσεων εργασίας υψηλών εισοδημάτων", στην "επίλυση της κρίσης του συστήματος υγείας", στην "αναμόρφωση του σχολικού και εκπαιδευτικού συστήματος" και στην "ενδυνάμωση της αμερικανικής τεχνολογικής κυριαρχίας". Όταν τα νοσοκομεία εξαφανίζονται εν ριπή οφθαλμού (περισσότερα από 70 στο Τέξας) και οι ειδικοί αρχίζουν να εκλείπουν, τα δίκτυα έρχονται να παρηγορήσουν τους πιο

Στις παρυφές του 21ου αιώνα εμφανίζονται νέες μορφές επικοινωνίας, οι λεγόμενες εικονικές. Το Ιντερνέτ, που αποτελεί μέρος αυτών, μας αποσχολεί λόγω των επιπτώσεων που επιφέρει στις ζωές μας.

αδικοκλήνους. Ένας γιατρός παθολόγος που παίρνει στα χέρια του ακτινολογικές εξετάσεις που δυσκολεύεται να ερμηνεύσει, θα μπορεί να συμβουλευτεί έναν ειδικό που βρίσκεται εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά, μέσω ενός συστήματος βίντεο - επικοινωνίας.

Όσον αφορά το αμερικανικό εκπαιδευτικό σύστημα -που έχει παράγει εκατομμύρια αναλφάβητους ενήλικες-, οι πρωτοβουλίες που αναπτύσσονται οδηγούν στη, μέσω των δικτύων, μετάδοση των απαραίτητων γνώσεων μιας "βασικής εκπαίδευσης" στους ανθρώπους που δεν έχουν παρακολουθήσει κατά ικανοποιητικό τρόπο την εκπαίδευση. Είναι προφανές πως από μόνη της η τεχνολογία δε θα καταφέρει να διορθώσει το αμερικανικό εκπαιδευτικό σύστημα χωρίς μια βαθιά αλλαγή αυτού του αρχαϊκού συστήματος και φυσικά οι πλέον ενδιαφερόμενοι δεν πρόκειται ποτέ να δούν στα μάτια τους αυτές τις καινούργιες διαδικασίες.

Το παράδειγμα της ανώτατης εκπαίδευσης είναι πιο ενδιαφέρον: μια "ελαστική" τηλε-παιδεία δεν θα ήταν ευπρόσδεκτη στα πανεπιστήμια όταν είναι γνωστός ο τρόπος με τον οποίο οι φοιτητές τριες στοιβάζονται στα αμφιθέατρα για να παρακολουθήσουν μαθήματα, όπου δε μπορούν να κρατούν σημειώσεις ή να θέσουν ερωτήματα; Αυτό δεν θα ίσχυε παρά για ορισμένα μαθήματα φυσικά. Η δυνατότητα επιλογής της στιγμής και η ευχέρεια χρόνου για να παρακολουθήσει κανείς ένα μάθημα, καθώς και η δυνατότητα πολλαπλών επαναλήψεων, βελτιώνει την εμπέδωση των μαθημάτων: όλα τα ερωτήματα θα μπορούσαν να τίθενται με την ηλεκτρονική αλληλογραφία. Και η κοινωνική ζωή, θα αναρωτηθεί κανείς. Η τεχνική αυτή δεν αποκλείει συναντήσεις και fora συζητήσεων στο καφέ της γωνίας για παράδειγμα.

Ένας γάλλος πανεπιστημιακός επιστημαίνει πως "η παραχώρηση της γνώσης σε καμία περίπτωση δεν επιλύει το ζήτημα της "επιθυμίας για γνώση", που παραμένει ένα από τα κεφαλαιώδη διακυβεύματα κάθε εκπαιδευτικού συστήματος". Η παρατήρηση αυτή όμως υπάγεται σε μια συζήτηση που αφορά την ίδια την εκπαίδευση. Πριν την εμφάνιση των δικτύων, η συζήτηση αυτή βρισκόταν στην ημερήσια διάταξη.

Ελευθερία της έκφρασης.

Ο πολλαπλασιασμός των κόμβων Ιντερνέτ που συμβαδίζουν με τις ιδέες της άκρας δεξιάς και αμφισβητούν το Ολοκαύτωμα, προκαλεί ποικίλες αντιδράσεις σ' όσους δε συμμερίζονται αυτές τις ιδέες. Αν η πορνογραφία αρχίζει να λογοκρίνεται σχεδόν παντού, δε συμβαίνει το ίδιο με το δεξιό εξτρεμισμό.

Στις μέρες μας αναπτύσσονται

συζητήσεις στις ΗΠΑ και την Ευρώπη για το αν θα πρέπει να τους απαγορευτεί η πρόσβαση στα δίκτυα. Ο Ernst Zundel, γερμανός κάτοικος του Καναδά, θερμός θαυμαστής του Γάβριελ και φανατικός ρεβιζιονιστής, έριξε πληροφορίες στο δίκτυο που στόχευαν στην ελαχιστοποίηση της έκτασης του Ολοκαυτώματος. Βέβαια υπάρχουν και άλλοι όπως οι "Φυλή και Δίκαιο" (Race and Reason), "Αμερικανική Αναγέννηση" (American Renaissance), "Χριστιανική Ταυτότητα" (Christian Identity), που φτάνουν μέχρι την εξύμνηση των αρετών του ναζισμού.

Απέναντι σ' αυτή την αύξηση, αρκετοί προτείνουν το εμπορικό μπούκοτάρισμα, βλέπε την απλή εξάλειψη, των δικτύων (οι Ευρωπαίοι). Όμως οι εξτρεμιστές δε θα διστάσουν να μιλήσουν για λογοκρισία. Από την άλλη κι αν ακόμη οι ρεβιζιονιστές δεν έχουν δικά τους δίκτυα, θα μπορούν να παρεμβαίνουν τυχαία σε fora συζητήσεων και να επιβάλλονται όσο περισσότερο θα είναι δυνατή η μετατόπιση των κόμβων, θα μπορούν για παράδειγμα να "κατοικήν" σε χώρες όπου δεν υπάρχει απαγορευτική νομοθεσία.

Μια πιο έξυπνη ιδέα θα ήταν η ίδρυση κόμβων που υπενθυμίζουν την αλήθεια (με τη βοήθεια μαρτυριών, ιστορικών μελετών, αναμφισβήτητων ντοκουμέντων...) για το χιτλερικό καθεστώς του Ολοκαυτώματος, με παιδαγωγικούς στόχους καθαρού και συγκρούση στη συνέχεια. Στην πραγματικότητα τα δίκτυα αυτά παρέχουν τη δυνατότητα να αντιληφθεί κανείς το ντελίριο των ρεβιζιονιστών: έτσι μαθαίνουμε πως οι ναζί είχαν μυστικές βάσεις στην Ανταρκτική και μετακινούνταν με υπαγόμενους δίσκους (E. Zundel). Πολύ γρήγορα, οι ρεβιζιονιστές αρνήθηκαν την σύγκρουση και απαγόρευσαν την πρόσβαση στα κόμβους τους.

Ο αγώνας ενάντια στην άκρα δεξιά είναι αδιαχώριστος μ' αυτόν για την ελευθερία της έκφρασης. Αν απαγορευόταν τα ρεβιζιονιστικά και ναζιστικά δίκτυα, τι θα συνέβαινε με τα αναρχικά και τα επαναστατικά; Στα μάτια των νομοθετών, αυτά τα τελευταία δεν θα είχαν την ίδια τύχη με τα πρώτα;

Η δύναμη του Ιντερνέτ βασίζεται στην απόλυτη ελευθερία έκφρασης του. Οποιαδήποτε λογοκρισία μπορεί να καταστρατηγηθεί (βλέπε εισαγωγή). Είναι η κοινότητα του Ιντερνέτ που υπαγορεύει τους κανόνες.

Δεν υπάρχει κυρίαρχη αρχή, οι ίδιοι οι δικαιούχοι μπορούν να αρνηθούν στους πελάτες τους την πρόσβαση στο Ιντερνέτ. Θα πρέπει γι' αυτό να απαγορευτούν τα δίκτυα εξαιτίας των ρεβιζιονιστών και των άλλων ναζιζδών;

Αν είναι έτσι, θα πρέπει επίσης να απαγορευτεί η τηλεόραση επειδή πολλά από αυτά τα σκοτεινά πρόσωπα εκφράζονται μέσω αυτής, καθώς και τα βιβλία, επειδή χρησιμοποιούνται από τους ναζί και τους φασίστες για να εξαπλώνουν τις ιδέες τους;

Από την άλλη πλευρά, μπορεί να κυκλοφορήσει οποιαδήποτε πληροφορία. Όπως ορισμένες πληροφορίες που κυκλοφορούν δεν ελέγχονται από κανέναν και έτσι είναι πολύ απλό να μεταδοθούν, έτσι και κάποιες άλλες είναι εντελώς αδιάφορες, αταξινόμητες, απαρχαιωμέ-

νες, βλέπε ψευδείς (παράδειγμα, το ψεύτικο κείμενο για το κίνημα των Ζαπατίστας)...

Ακόμη κι αν είναι έτσι όμως, είναι διαφορετικό ένα περίπτερο με εφημερίδες; Τα δίκτυα κατηγορούνται επίσης ως καινούργια μέσα παρακολούθησης: είναι στον ίδιο βαθμό με το τηλέφωνο και το Minitel. Μήπως απαγορεύτηκαν ή τέθηκαν σε αχρηστία από τους επαναστάτες;

Οι εκδότες και τα συγγραφικά δικαιώματα.

Μετά την εμφάνιση στο δίκτυο του Ιντερνέτ του βιβλίου του δρ Γκάμπλερ (που περιέχει "το μεγάλο μυστικό" του Μιττεράν), έγινε μεγάλη συζήτηση για τα συγγραφικά δικαιώματα. Προς τι αυτή η επιμονή των εκδοτών να απαγορεύσουν τη διάδοση του βιβλίου μέσω του Ιντερνέτ;

Οι πιο έγκυροι εκδοτικοί οίκοι κάνουν τεράστιες περιουσίες εκδίδοντας βιβλία των οποίων το κόστος ξεπερνά συχνά το ένα φράγκο ανά σελίδα. Αν τα βιβλία με τεχνολογικό περιεχόμενο ήταν κάποτε ακριβά εξαιτίας της ανεπάρκειας της ζήτησης, σήμερα που αυτή έχει αυξηθεί σημαντικά, οι τιμές παραμένουν οι ίδιες. Και φυσικά οι εκδότες δεν προτίθενται να ταρακουνήσουν αυτό το χρηματικό μάννα. Γι' αυτό το λόγο το Ιντερνέτ τους κάνει να φλιπάρουν. Εξαιτίας του εξωφρενικού κόστους του βιβλίου, η μετάδοσή του μέσω του δικτύου θα σήμαινε μια σημαντική μείωση των κερδών τους. Γι' αυτό φυσικά η πρόσβαση στο δίκτυο που περιείχε το βιβλίο του Γκάμπλερ απαγορεύτηκε αμέσως. Παρόλα αυτά αρκετοί χρήστες σ' ολόκληρο τον κόσμο το ισοπονήθηκαν και το μετέδωσαν χωρίς προβλήματα.

Άλλο εξίσου ενδιαφέρον παράδειγμα: ο πόλεμος ενάντια στο Ιντερνέτ από μια "δημόσια υπηρεσία" το SNCF (Εθνική Υπηρεσία Σιδηροδρόμων). Κάποιος είχε την παράδοξη ιδέα να μεταδώσει μέσω Ιντερνέτ όλα τα ωράρια. Η απάντησή ήταν ακαριαία. Ωστόσο, όπως όλοι όσοι παρέχουν πληροφορίες (βιβλία, ωράρια, συνταγές κουζίνας, λογισμικά...) δεν κερδίζουν τίποτα. Το παράδειγμα του SNCF είναι ακόμη πιο εξωφρενικό, αφού θεωρείται "δημόσια υπηρεσία".

Ουτοπία; Να αυξήσουμε την ανθρώπινη δύναμη, να αναπτύξουμε την άμεση δημοκρατία, να θέσουμε πάντοτε τον άνθρωπο στο κέντρο των γεγονότων και, κυρίως, να δημιουργήσουμε πνευματική κίνηση μέσω δικτύων: πρόκειται για την ευκαιρία μιας απελευθερωτικής διανομής για ολόκληρη την ανθρωπότητα. Θα οδηγηθούμε προς τα εκεί τον ερχόμενο αιώνα ή μήπως προς μια ελαχιστοποίηση των δικτύων;

Αν το Ιντερνέτ αναπτυχθεί εν πολλοίς ανεξάρτητα από κάθε εξουσία, είναι εξαιρετικά πιθανό πως οι κυρίαρχοι αυτού του κόσμου θα δραστηριοποιηθούν μέσω αυτού, προκειμένου να διατηρήσουν την ηγεμονία του πλανήτη.

Τα περισσότερα στοιχεία προέρχονται από την έκδοση *Maniere de voir* (vo27) της *Mondé Diplomatique*. *Courant Alternatif*, no 58, Μετάφραση - επιμέλεια: Ε. Π., Αθήνα